

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Suster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE KLEINE KOORDDANSER

Fr. 2. —

Het trio Lubowski luisterde scherp toe

No. 1343.

12 December 1939

NIEUWE SERIE

DE KLEINE KOORDDANSER

12 December 1939

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN PLAN TOT INBRAAK

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, zaten in de groote bibliotheekzaal van de groote villa van zijne lordschap aan de Cromwellstreet.

Dicht bij een der twee groote Fransche ramen was een groote ebbenhouten tafel geschoven, op welks blad een groot vel papier lag uitgespreid dat een keurig geteekende plattegrond van een groot heerenhuis vertoonde.

Het was ongeveer vier uur in den middag en de zon stond nog hoog aan den hemel, en overgoot het prachtige park dat zich achter de villa uitstreckte, met haar heerlijke verwarmende stralen, ofschoon het nog tamelijk vroeg in de lente was.

Alle heesters stonden echter reeds in vollen bloei en de kastanje- en iepenboomen prikten reeds met frisch groen loof.

Een zachte lentewind kwam door het openstaande venster het groote rijk gemeubelde vertrek binnen.

Lord William Aberdeen en zijn vriend zaten naast elkaar voor de tafel en bekeken met aandacht den plattegrond.

De eerste wees met een potlood hier en daar iets aan en zeide toen:

— Wat denk je van mijn werk, beste Charles?

— Het is voortreffelijk geteekend, Edward! antwoordde de jonge man. Een ingenieur van beroep zou het je niet verbeterd hebben, noch een architect en ik heb er verstand van, want je weet dat ik lange jaren voor ingenieur gestudeerd heb en zeker mijn diploma zou hebben gehaald,

als er niets tusschenbeide was gekomen.

Hij had deze woorden op zachten toon gesproken en zijn oogen schenen vochtig te worden.

— Ik weet het, beste Charles, hernam lord Aberdeen terwijl hij zijn hand op den schouder van den jongen man legde. Ik was degeen die tusschenbeide kwam, is het niet zoo? Heb je er berouw van?

— Dat weet je wel beter, Edward! antwoordde Charles Brand snel, terwijl hij de hand van zijn vriend greep en die zachtjes drukte. Je wilt niet dat ik er over spreek, maar ik bezweer je, dat ik de wanhoop nabij was en zeker nu niet meer tot de levenden zou behooren, indien jij mijn pad niet gekruist had. Neen, ik zeg nog altijd het oogenblik, dat mij je heeft doen ontmoeten!

— Ondanks mijn waren aard? vroeg lord Aberdeen op zwaarmoedigen toon. Ondanks het feit dat ik niemand ben dan John Raffles? Ondanks de omstandigheid dat de politie van een geheel koninkrijk jacht op mij maakt? En dat ik om zoo te zeggen vogelvrij ben verklaard?

— Ja, Edward, ondanks alles! Wat kunnen mij de menschen en de politie schelen. Ik heb jou leeren kennen en daarna pas geweten dat het leven waard is om geleefd te worden. Jouw avontuurlijke geest, je stoutmoedigheid, je geniale vinding en je bijna bovennatuurlijke macht, hebben mij als evenzooveel magneten aangetrokken. Het leven was doodsch en dood voor mij — ik had alle hoop opgegeven om er nog eens van te genieten, ik gevoelde mij verlaten en bedrogen, en toen ben jij gekomen! Jij hebt mij de behulp-

zame hand toegestoken. Je hebt me uit het moeras getrokken, waarin ik dreigde te verzinken — en ik zou je niet mijn geheele leven dankbaar zijn en iedere seconde bereid om den dood voor je te trotseeren? Neen Edward! Lord William Aberdeen, of John Raffles — je bent voor mij de eenige vriend, dien ik ooit bezeten heb en dat zal je ten allen tijde blijven!

Even heerschte er zwijgen in het groote vertrek.

Toen klonk de heldere stem van den Grooten Onbekende:

— Ik kan niet zeggen, hoe het mij verheugt je zoo te hooren spreken, beste Charles! Van tijd tot tijd maak ik mijzelf er een verwijt van, dat ik je heb meegesleurd in mijn avontuurlijk leven, maar dan bedenk ik weer, hoe zeer onze aard overeenstemt en hoe zeer wij beiden tot dit leven door bijna gelijke oorzaken zijn gebracht!

Hij hield even op en voegde er toen opgewekt aan toe:

— En nu zullen wij weer eens flink aan het werk gaan, beste jongen!

— Ik verlang niets liever! hernam Charles Brand. Dit is dus de plattegrond van het huis, dat wij hedennacht met een bezoek zullen vereeren?

— Zooals je zegt! Het is hier niet zoo ver vandaan gelegen, namelijk in Kingstreet, op den hoek van den James Square, een klein, ouderwetsch park. Het is daar een zeer stille, deftige buurt.

— Is er een tuin om het huis?

— Er is een kleine voortuin. De zijmuur is tot aan de eerste verdieping blind, op een kleine deur na, die uitsluitend door het bediendenpersoneel gebruikt wordt. Ik heb mij daarvan grondig overtuigd.

— En zullen wij die deur gebruiken?

— Dat is wel waarschijnlijk! Ik heb er althans een sleutel van.

Waar komen wij dan als wij die deur gepasseerd zijn?

— In een tamelijk smalle gang, die rechtdoor naar het dienstvertrek leidt. En verder naar de keuken.

— Waar slapen de bedienden?

Raffles wees met zijn potlood op het plan en zeide:

— Daar op den zolder! Maar een hunner, een kamenier, slaapt op dezelfde verdieping als de vrouw des huizes.

— Je hebt mij gezegd dat graaf Staffordshire zeer rijk is?

— Hij heeft aanzienlijke bezittingen in Schotland en ik ben ervan overtuigd, dat zijn jaarlijksch inkomen minstens honderdduizend pond sterling bedraagt.

— Wel verbazend! riep Charles uit. Dan wordt het waarlijk hoog tijd, dat wij hem van een gedeelte van zijn rijkdommen verlossen.

— Die meening ben ik ook toegedaan! zeide Raffles kalm.

— Hoe heb je eigenlijk gelegenheid gehad om dezen fraaien plattegrond, die ons van veel nut kan zijn, te vervaardigen?

— Lieve hemel, dat ging heel eenvoudig in zijn werk. Onze goede vriend Staffordshire is namelijk sinds eenigen tijd door politieke begeerten aangegrepen. Hij wil absoluut een zetel in het Lagerhuis bekleeden.

— Maar laat hij zich dan candidaat stellen!

— Wel, dat is hij juist van plan. En hoe het komt weet ik niet, maar hij meende dat lord William Aberdeen hem daarbij van grooten dienst zou kunnen zijn. Hij is van oordeel dat mijn groote vriendenkring mij in staat stelt een groot aantal kiezerszieltjes voor hem te winnen. Het gevolg daarvan was dat ik herhaaldelijk werd uitgenoodigd, niet alleen op de groote partijen, maar ook op de meer intieme feestjes. Ik had ook het recht des middags ongevraagd mijn bezoeken te komen maken.

— Wat is die graaf Staffordshire voor een man?

— O, hij zou in ieder parlement van de geheele wereld een schitterend figuur maken! Hij is een ezel, die met veel omhaal van woorden en met de grootste overtuiging dingen weet te vertellen, die het kleinste kind allang weet! Hij is als het beroemde kamerlid, waarvan de groote Disraëli zeide: „Als hij opstaat weet hij niet waarover hij het zal hebben, als hij spreekt weet hij niet waarover hij het heeft, en als hij weer plaatsneemt, weet hij niet waarover hij het gehad heeft.”

Charles barstte in lachen uit.

— En toch streeft hij in ernst naar een zetel in ons Lagerhuis?

— Waarom zou hij niet? vroeg Raffles bedaard. Hij zou dan eenvoudig behooren tot de negentig procent kamerleden die in ieder parlement slechts de rol decor vervullen. De tien procent andere denken — zij spreken slechts of wel zij zwijgen, wat in de meeste gevallen nog wel zoo verstandig is. Maar hoe dan ook, ik heb partij getrokken van dezen ziekelijken wensch van graaf Staffordshire, om een duchtige studie van de inrichting van zijn woning te maken.

— Nu, daar deze plattegrond er het resultaat van is, dan is je studie niet te vergeefs geweest! zeide Charles vol bewondering. Als wij dus dien heer Staffordshire tegenkomen, zullen wij niets geen moeite met hem hebben? Hij is dus een sul?

— Oho! Dat heb ik niet gezegd! viel Raffles hem in de rede. Ik geloof niet dat de graaf op geestelijk gebied bijzonder uitblinkt, en evenmin dat hij in de politiek een hoogvlieger is, maar als mensch is hij wat men noemt een „jolly good fellow”! Hij rijdt voortreffelijk paard, hij schermt uitstekend, hij zegt heel aardig verzen, hij kan tegen een zware pijp, hij is een eerste klas zwemmer, en als schutter zoekt hij zijn weerga! Bovendien is hij reserve officier en op het punt van eer verstaat hij geen gekschere. Hij is bovendien zeer sterk, naar ik mij heb laten vertellen — ik bedoel lichamelijk sterk! Ten slotte kan ik je nog

mededeelen, dat hij in Indië actief heeft gediend.

Charles krabde zich achter de ooren.

— Je beschrijving doet mij veronderstellen, dat het voor ons wellicht beter zal zijn, dat wij vannacht niet al te veel leven maken.

— Maar Charles hoe heb ik het nu? riep Raffles op afkeurenden toon. Juist het gevaar immers, maakt onze ondernemingen zoo aantrekkelijk voor ons! Ik ontken niet, dat eenige duizend ponden sterling overgaande van de brandkast van den graaf in de mijne, mij wel zouden aanstaan, maar de spanning, het gevaar, de opwindning — dat is voor mij toch steeds de hoofdzaak.

— Alles goed en wel! zeide Charles die in stoutmoedigheid niets voor zijn vriend onderdeed, maar van een meer bezadigden aard was. Maar ik blijf er toch bij, dat wij voorzichtigheid kunnen betrachten! Een man die in Indië gediend heeft en die zoo goed met een revolver omgaat is steeds eenigszins onaangenaam en gevaarlijk gezelschap, als men hem in zijn eigen huis, des nachts, gemaskerd tegen het lijf loopt.

— Welnu, beste Charles, ik beloof je dat wij voorzichtigheid in acht zullen nemen, merkte Raffles glimlachend op.

— Goed zoo, wijs mij dan maar eens verder den weg.

Weer wees Raffles met de punt van zijn potlood op de plattegrond.

— Hier is dus het dienstvertrek. Vandaar loopt een vrij breede corridor langs den geheelen achterwand. Daarop komen vijf ramen uit, zooals je ziet. Het middelste raam reikt tot aan den vloer en geeft toegang tot een groot bordes. Van deze gang kan men de verschillende vertrekken op de eerste verdieping bereiken. Dit hier is het slaapvertrek van beide echtgenooten. Daar vindt je de eetkamer, daar is de werkkamer van den

heer des huizes en daar achter ligt een kleine rookkamer, die echter zelden gebruikt wordt. Deze rookkamer staat door een tweede deur in verbinding met een gang, die op den zooeven genoemden corridor uitkomt. Is het je duidelijk?

— Het is alsof ik alles voor mij zie! riep Charles uit. En waar staat de brandkast?

— Hier! In den hoek van de particuliere werkkamer van den heer des huizes.

— Dat lijkt mij niet zeer ver van de slaapkamer verwijderd te zijn! zeide Charles op bedenkelijken toon.

— De gang is er tusschen en de muren en de deuren zijn dik, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wij moeten toch veronderstellen, dat wij betrappt worden, ging Charles voort. Wat denk je dan te doen?

— Dat zal geheel van de tegenpartij afhangen, antwoordde Raffles bedaard. Als hij gewapend is, dan zijn wij in ieder geval met z'n beiden! Blijft het dus bij dreigen, dan kunnen wij zeker veilig het huis uitkomen. Schiet hij echter — dan zal ik mij tot mijn spijt in de noodzakelijkheid zien gebracht, mijn leven te verdedigen. Het is mij nog altijd teveel waard, om er door graaf Staffordshire een einde aan gemaakt te zien.

— Dat is dus afgesproken! Wij schieten dus alleen wanneer het noodzakelijk en onvermijdelijk is! Wanneer gaan wij op weg?

— Omstreeks middernacht.

— Wanneer ben je het laatst in de Kingstreet geweest?

— Ongeveer zes dagen geleden!

— Nu, dan blijft mij maar één ding te hopen over — dat onze onderneming moge slagen!

— Zoo zij het, hernam Raffles op kalmen toon, terwijl hij den plattegrond oprolde en zorgvuldig in een geheime lade van zijn schrijftafel wegborg.

HOOFDSTUK II.

EEN INBRAAK MET ZONDERLINGEN AFLOOP.

Klokslag twaalf uur verlieten Raffles en Charles Brand de fraaie villa aan de Cromwellstreet.

Zij waren in sierlijk avondtoilet gestoken en zagen er geheel uit als twee rijke Londenaren, die zich naar hun Club begeben.

Het was prachtig weer en dus kon het niemand verbazen, dat de beide gentlemen zich te voet naar het doel hunner wandeling begaven.

De maan scheen vol aan den hemel, en ging slechts van tijd tot tijd achter een doorzichtigen wolksluier schuil.

De beide mannen hadden een sigaret opgestoken en wandelden langzaam verder.

Zij spraken weinig en schenen te genieten van de heerlijke zoete lentelucht.

Nadat zij de Cromwellstreet ten einde waren geloopt, sloegen zij een zeer kleine, smalle zijstraat, de Johnstreet geheeten in, die naar het Jamespark leidt.

Het kleine park scheen rustig te sluimeren onder het licht van de maan.

— Niets deed zich in deze zeer oude, deftige stadswijk hooren, dan de regelmatige stappen van de patrouilleerende politieagenten.

De beide vrienden wandelden langzaam langs het hek van het kleine park, tot zij een hoek van

de Kingstreet bereikt hadden.

Daar stonden zij stil.

Raffles wierp een blik in de stille zijstraat.

Er was niemand te zien, behalve eenige late voorbijgangers, die in het geheel niet op de beide in avondtoilet gekleede heeren letten.

Op een naburige kerkklok sloeg het één uur.

De beide vrienden begaven zich naar de zijstraat en volgden den blinden muur van het prachtige heerenhuis.

Eindelijk bereikten zij de kleine deur.

Raffles had reeds een sleutel uit zijn zak gehaald en stak dien in het slot.

Zonder eenig gerucht draaide de nagemaakte sleutel, met olie besmeerd, in het slot om.

Raffles duwde de deur vlug open.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden in de gang, die slechts door een kleine olielamp verlicht werd.

Raffles stond even stil, draaide zich om en keek met eenige verbazing naar de binnenzijde van de deur, waardoor zij zoo juist waren binnengetreden.

Charles volgde de richting van zijn blik.

De smalle zijdeur kon met behulp van twee zware koperen kettingen en twee bouten van hetzelfde metaal gesloten worden.

Bouten, zoowel als kettingen waren echter niet gebruikt.

— Dat is zonderling, mompelde Raffles zacht om zich heen. Waarom voorziet men een deur van bouten en kettingen als men ze niet gebruikt?

— Wist je dat die dingen zich aan de deur bevonden? vroeg Charles.

— Neen, ik wist het niet zeker. Ik had dezen sleutel dan ook maar voor alle zekerheid gemaakt. Als de deur niet open ware gegaan, zouden wij genoodzaakt zijn geweest eenige meters verder over den lagen muur van een soort binnenplaats te klimmen en op die wijze het huis binnen te dringen. Ik verheug mij dat de bedienden zoo vergeetachtig zijn geweest deze deur niet steviger te voorzien.

Hoofdschuddend haalde Raffles een masker uit zijn zak en bond het voor zijn gelaat.

Daarop haalde hij een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn en het volgende oogenblik verspreidde zich een tamelijk helder licht.

Charles volgde aanstonds zijn voorbeeld.

Het volgende oogenblik liepen de beide mannen de kleine gang af, tot zij het dienstvertrek bereikten.

Plotseling greep Raffles Charles bij den arm en dwong hem om stil te staan.

Charles keek hem verbaasd aan en wilde iets vragen, maar deze legde driftig zijn vinger op den mond.

De beide mannen stonden doodstil.

En nu trof een zonderling geluid hun oor.

Ergens in het groote huis, waar konden zij echter niet zeggen, klonk het geluid van snikken.

De beide vrienden keken elkander vragend aan.

Zij stonden besluiteloos wat zij zouden doen,

toen het naargeestig geluid naderbij kwam.

Blijkbaar daalde er iemand de diensttrap af.

Langzaam kwam het geluid der schreden nader.

En spoedig had het scherpe oor van Raffles twee paar schreden vernomen, afkomstig van twee menschen, die met ongelijke stappen de trap afdaalden.

Steeds kwamen de schreden dichterbij.

Het volgende oogenblik moesten de beide naderenden de smalle gang betreden.

Raffles doofde onmiddellijk zijn elektrische lantaarn en gaf Charles een wenk dat hij hetzelfde moest doen.

Even daarna was het dienvertrek in duisternis gedompeld, slechts door de beide ramen, die op de binnenplaats uitkwamen, drong het zwakke licht van de maan.

Raffles greep Charles bij den arm en trok hem snel met zich mede naar de groote aangrenzende keuken.

De beide mannen traden op een groote kast toe, openden deze en verscholen er zich in.

Het was geen oogenblik te vroeg.

Eenige seconden later werden er stappen in het dienstvertrek vernomen.

Door de kier van de deur konden zij zien, dat het elektrische licht werd aangestoken.

Thans klonk ook duidelijk het geluid van hartverscheurende snikken, afgewisseld met een kalmeerende vrouwenstem.

Toen werd het even stil en vervolgens naderden voetstappen de keuken.

Charles' hart bonsde zoo in zijn borst, dat hij vreesde, dat ook anderen het moesten hooren.

Ook in de keuken werd licht opgedraaid.

De beide mannen hoorden hoe er een kast geopend werd en hoe men daaruit eenige borden en schotels, messen en vorken scheen te nemen.

Zij hoorden nu duidelijk het inschenken van een groot glas en daarop verwijderden de voetstappen zich weer.

Het licht in de keuken werd uitgedraaid.

Charles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Begrijp jij ook maar iets van hetgeen hier voorvalt?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! antwoordde Raffles even zacht.

— Wat zullen wij doen?

— Voorloopig kalm afwachten.

Het geduld van de beide vrienden zou echter op een zware proef gesteld worden.

Gedurende een half uur hoorden zij den door den afstand gedempte stemmen van twee vrouwen, die zachtjes met elkaar spraken, nu en dan afgebroken met het krampachtig snikken van een der beide vrouwen.

Eindelijk werd het plotseling weer donker in het dienvertrek.

Het stemmengemompel verwijderde zich.

Toen werd het stil.

Raffles en Charles wachtten nog een kwartier

en waagden het toen de deur van de kast voorzichtig te openen.

Niets deed zich hooren.

Zij traden uit de kast, liepen onhoorbaar op de gummizolen van de overschoenen die zij hadden aangetrokken, over den sneenen vloer van de keuken en bereikten de deur van het dienvertrek.

Nog steeds bleef het stil.

De deur van het vertrek die op de gang uitkwam was gesloten.

Raffles sloop er onhoorbaar heen en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Toen keerde hij terug, haalde zijn electrische zaklantaarn weer te voorschijn en ontstak haar.

Bij het licht van de lantaarn kon Charles zien, dat het gelaat van zijn vriend groote verbazing uitdrukte.

Hij zelf kon zich trouwens geen voorstelling vormen van de beteekenis van het nachtelijk voorval, dat zij zooeven voor een gedeelte hadden bijgewoond.

Raffles wees naar de tafel waarop zich de overblijfselen van een eenvoudigen maaltijd bevonden.

Toen begroef hij zijn kin in de hand en dacht even na.

Vervolgens trad hij vastbesloten op de gangdeur toe, opende deze en trad naar buiten.

Het volgende oogenblik keerde hij weer terug.

— De kleine straatdeur is op slot en nu zijn de beide kettingen en bouten er op, fluisterde hij Charles toe.

Deze schudde verwonderd het hoofd.

— Wie zijn hier dan zooeven toch in hemelsnaam weggegaan? vroeg hij eindelijk op zachten toon.

— Als ik hun gelaat gezien had, zou ik het je kunnen zeggen! zeide Raffles eenigszins ongeduldig. Maar nu tast ik evenzeer in het duister als jij. Het is trouwens onmogelijk, dat zij beiden zijn weggegaan.

— Hoe zoo? vroeg Charles tamelijk onnoozel.

— Omdat de hedendaagsche techniek weliswaar groote vorderingen heeft gemaakt, maar dat het tot dusverre toch nog aan niemand heeft mogen gelukken, een zware deur door het hout heen van binnen te grendelen.

Charles keek beschaamd voor zich.

— Neem mij niet kwalijk! mompelde hij. Waar zijn mijn hersens.

Raffles klopte hem glimlachend op de schouder en zeide:

— Het heeft niets te beteekenen. Maar laat ons nu voortmaken, want ik ben niet van plan mijn plannen door dit incident in de war te laten sturen.

De beide vrienden wachtten not een kwartier en verlieten toen het vertrek.

Zij volgden de gang, tot zij de dientrap bereikten en Charles kon nu waarnemen, hoe voortreffelijk de plattegrond van zijn vriend geteekend was.

Ook zonder het geleide van deze had hij den weg weten te vinden.

De beide mannen bereikten ongehinderd den corridor, waarvan de beide ramen op de binnenplaats en op de groote tuinen van de tegenoverliggende huizen uitzagen.

Toen betraden zij onbeschroomd een tamelijk breede gang, aan het einde van den corridor.

Zij volgden deze gang, tot zij een bruin geschilderde, met koper beslagen deur bereikten.

— Dit is de deur van de rookkamer! fluisterde Raffles bijna onhoorbaar.

— Is zij gesloten?

— Nooit, voor zoover ik weet!

Met deze woorden greep Raffles den deurknop en wilde de deur openen.

Zij was op slot!

— Dat is vreemd! mompelde Raffles. Ik meende zeker te weten, dat deze deur nooit gesloten was. Wel de tusschendeur. Nu, wij kunnen ons niet met de oplossing van dit raadsel bezig houden. Het is al laat en wij moeten ons dus wel haasten.

Hij haalde een kleinen bos fijn bewerkte sleutels uit zijn zak en binnen enkele minuten had zijn vaardige hand het slot doen springen.

Hij draaide nogmaals aan den knop en nu draaide de deur zachtjes op haar hengsels.

De beide vrienden gingen beiden het rookvertrek binnen en sloten de deur weer zorgvuldig achter zich.

Het vertrek was in volmaakte duisternis gehuld en werd nu slechts verlicht door de beide electrische zaklantaarns.

Het was een weelderig gemeubelde kamer.

Hier en daar bevonden zich kleine, fraai bewerkte rooktafeltjes, met kussens belegde sofa's en diepe, gemakkelijke stoelen, die als het ware tot rooken en luieren uitnoodigden.

Maar Raffles noch Charles sloegen acht op de prachtige meubelen.

Zij staken het vertrek in zijn geheele lengte over, tot zij de deur bereikten, die naar de particuliere werkkamer van Graaf Staffordshire voerde.

Zooals Raffles wel verwachtte, was deze deur gesloten.

Met behulp van een zijner loopers had hij haar echter snel geopend.

Eindelijk bevonden de beide vrienden zich aan het doel van hun tocht.

Zij sloten de deur weer achter zich en wisten nu, dat hun terugtocht in ieder geval veilig was, daar de beide deuren niet weer op slot konden worden gedraaid.

Zij legden hun electrische lantaarns op tafel en traden onmiddellijk op de kleine, vierkante brandkast toe, die in een hoek van het vertrek was geplaatst.

Het was een fraai, blijkbaar pas aangeschaft meubel, en volgens de nieuwste constructie vervaardigd.

Raffles bekeek het met den blik van een kenner.

Hij knikte goedkeurend met het hoofd en fluisterde toen:

— Ik geloof, dat niet velen mijner collega's den strijd met dit meubel zouden kunnen aangaan. Maar John Raffles laat zich niet zoo spoedig ontmoedigen! Ik heb deze kast reeds eenige malen van dichtbij kunnen beschouwen en ik geloof, dat ik weet, hoe ik haar moet aanpakken.

Hij haalde uit een der zijzakken van zijn rok een klein lederen kistje, dat hij op tafel zette en opende.

Hij nam er een aantal fijn vernikkelde werktuigen uit, die hij alle volgens zijn eigen vinding en in zijn eigen geheime smederij vervaardigd had.

Het waren ongelooflijk fijne zaagjes, van het beste horlogeveerenstaal gemaakt, boortjes en vijlen, die zelfs het beste Krupstaal vermochten aan te tasten.

Ook bevonden er zich eenige werktuigen onder, die den meest ervaren inbreker verbaasd zouden hebben doen staan en die zeker in geen enkel handboek over werktuigkunde te vinden zouden zijn.

Raffles trok kalm zijn rok uit, maakte zijn masker aan de eene zijde los, stroopte zijn mouwen op en zette zich aan het werk, terwijl Charles aan de andere zijde van de kast hem met de elektrische zaklantaarns bijlichtte.

Er waren nauwelijks vijf-en-twintig minuten verstreken, of de deur van de kast was geopend!

Zij draaide evenwel niet om haar hengsels, maar Raffles nam de gehele kleine deur uit de sponning, met niet veel meer moeite dan alsof het een houten raam geweest ware!

Aanstands begonnen de beide mannen met het leeghalen van de kast.

Het was een heel werkje, want het meubel scheen goed voorzien te zijn!

De grijze oogen van Raffles schitterden, terwijl hij de pakjes bankbiljetten aan Charles over-

handigde, die ze één voor één in een klein lederen valiesje liet glijden.

— Hoeveel is er nu ongeveer? vroeg hij na tien minuten.

— Minstens vier en dertig duizend pond! antwoordde Charles.

Raffles stak opnieuw de hand in de kast, maar plotseling hield hij op.

Zeër dichtbij klonk plotseling en onverwacht weer het droevig, hartstochtelijk geweën eener vrouw.

Langzaam stond Raffles op.

Hij deed zijn masker weer voor en trok zijn rok aan.

Hij wilde naar de deur gaan, maar bedacht zich.

Het geluid kwam nader.

Blijkbaar leed de vrouw, die aldus snikte, een ondragelijk zieleleed.

Raffles stak de hand in zijn zak en deze kwam er weer uit, om de kolf van een blinkende revolver geklemd.

Charles volgde zijn voorbeeld.

En eensklaps hoorden zij het omdraaien van een sleutel in het slot van de gangdeur — het volgende oogenblik werd de deur geopend en trad een jonge vrouw met loshangende haren en een van smart vertrokken gelaat in een peignoir gehuld het vertrek binnen.

Gedurende eenige oogenblikken stond de groep van drie personen als uit marmer gehouden.

Toen wendde de jonge vrouw langzaam de roodbekreten oogen beurtelings naar de beide gemaskerde mannen en de opgeheven revolvers.

Zij scheen besluiteloos, wat zij zou doen.

Een doodelijk wit overtoog haar gelaat.

Toen pas scheen het ontzettende van haar toestand haar duidelijk te worden.

Zij wilde schreeuwen, maar had er de kracht niet toe.

En heel langzaam zakte zij op den drempel van de deur bewusteloos ineen.

HOOFDSTUK III.

HET VERHAAL VAN GRAVIN STAFFORDSHIRE.

Raffles snelde naar haar toe, nam haar in zijn krachtige armen op en droeg haar naar den dichtbijzijnden leuningstoel, waarin hij haar behoedzaam neervlijde.

Hij haalde een kleine flacon met vlugzout uit den zak, welke hij de bewusteloze onder den neus hield.

Zoo verliepen vijf minuten, zonder dat een enkele klank de stilte in het vertrek verstoorde.

Raffles had de deur van de gang weer gesloten.

Het schijnsel van de beide elektrische zaklantaarns bescheen het bleke gelaat van Gravni Staffordshire.

Eindelijk sloeg zij de oogen weer op.

Zij keek met een blik, die thans meer verwondering dan vrees te kennen gaf, beurtelings naar de beide gemaskerde mannen, die onbeweeglijk als standbeelden naast haar stoel stonden.

Toen richtte zij zich een weinig op, sloeg de peignoir vast om zich heen en vroeg:

— Wie zijt gij en wat komt gij hier doen?

— Mevrouw de Gravin! zoo begon Raffles op hoffelijken toon. Onze maskers moesten u reeds overtuigd hebben, dat wij er de voorkeur aan geven ons incognito te bewaren! Gij kunt van twee mannen die hier zijn binnengedrongen om de brandkast van uw man te plunderen, bezwaarlijk verlangen dat zij u in bijzonderheden mededeelen, wie en wat zij zijn! Wat de reden van onze komst betreft — die valt niet moeilijk te raden! Ik heb hem trouwens reeds genoemd!

De blik van Gravin Staffordshire dwaalde naar de brandkast, waarvan de deur geheel verwijderd was en die blijkbaar zoo goed als geheel was leeg gehaald.

— Gij zijt — inbrekers! vroeg zij op aarzelen den toon, terwijl zij den blik over het keurige avondtoilet van Raffles liet dwalen en ten slotte haar oogen gevestigd hield op zijn hoog voorhoofd.

Raffles glimlachte flauwtjes onder zijn masker.

— Inderdaad mevrouw, men moet wel tot deze gevolgtrekking komen, als men tenminste niet aan een carnavalsgrap wil gelooven!

— Maar gij zijt gentlemen, naar uw stem, uw kleeding en uw houding te oordeelen?

— Naar mijn oordeel kan men zoowel het een als het ander zijn, gravin! antwoordde Raffles op koelen toon. En mag ik nu de vraag stellen, wat u wel bewogen kan hebben op dit nachtelijk uur uw slaapvertrek te verlaten. Het is namelijk onmogelijk dat gij ons hebt kunnen hooren! Ik zou u raden spoedig terug te keeren, want uw echtgenoot zal ongetwijfeld in groote ongerustheid zijn.

— Mijn echtgenoot is niet thuis, mijnheer! antwoordde gravin Staffordshire kalm, zonder haar blik van het gelaat van den Grooten Onbekende af te wenden.

— Niet thuis! herhaalde Raffles verwonderd.

— Hij is gisteravond naar een zijner bezittingen vertrokken! Gij ziet dat ik oprecht ben! Gij hebt niemand tegenover u dan een zwakke, weerlooze vrouw.

Raffles hief de hand op.

— Niet verder, mevrouw! Het is waar, dat ik de brandkast van uw man zoo goed als geheel heb leeggehaald! Ik zal er echter nimmer aan denken ook maar een haar op het hoofd van zijn echtgenoot te krenken. Het feit alleen dat ge hier onbeschermd, zonder dat uw man u kan verdedigen, in dit groote huis vertoeft, is voor mij voldoende om een algeheele wijziging in mijn plannen te brengen. Ge moet namelijk weten dat John Raffles als een zijner beginselen huldigt, dat hij nimmer een vrouw besteelt, hoe rijk zij ook moge zijn! En een zijner andere principen is, dat hij het vrouwelijk geslacht zooveel hij kan ten dienste is, wanneer zij zich in droevige omstandigheden bevindt — en ik meen, dat dit met u het geval is!

Gravin Staffordshire had met stijgende ver-

bazing naar deze woorden geluisterd.

Een vluchtige blos kleurde haar wangen.

Zij stond op en trachtte door de gaten van het masker de oogen van den Grooten Onbekende te zien.

— Gij zijt dus John Raffles?

— Die ben ik, gravin! En ik zal het u aanstonds bewijzen! Mijn vriend! zoo wendde hij zich tot Charles. Wij hebben een vergissing goed te maken, wees zoo goed, al hetgeen wij uit de brandkast hebben genomen, daar weer in te leggen.

Charles dacht er niet aan, tegenwerping te maken.

Hij was zoo zeer gewend aan de excentriciteiten van zijn vriend Raffles, dat hij zonder aarzeling diens verzoek volgde.

Hij nam de zakjes met goudgeld, de pakken bankbiljetten en effecten van de tafel en begon ze keurig op de leeg planken van de brandkast te rangschikken.

Raffles keek zwijgend en met over elkaar gekruiste armen toe.

Binnen vijf minuten was het geheele bedrag, ruim vijf en dertig duizend pond sterling, weer in de brandkast geborgen.

— Niets vergeten? vroeg Raffles kalm.

— Niets, Raffles, antwoordde Charles.

Raffles wendde zich weer tot Gravin Staffordshire en zeide, terwijl hij zijn woorden van een hoffelijke buiging vergezeld liet gaan:

— Ik hoop u overtuigd te hebben, Gravin, dat gij inderdaad met den langgezochten en nog nooit ontdekten John Raffles te doen hebt. Ik geef u de verzekering, dat wij zullen gaan, zooals wij gekomen zijn! Ik kan u niet zeggen, hoe het mij tegen de borst zou hebben gestuit, als het mij naderhand gebleken was, dat ik een weerlooze vrouw had bestolen! En nog wel een vrouw, die blijkbaar in zeer smartelijke omstandigheden verkeert.

Weer verbreidde zich een doodelijke bleekheid over het gelaat van de jonge vrouw.

— Waaruit leidt gij dat af? vroeg zij op nauwelijks hoorbaren toon.

— Dat zal ik u zeggen, gravin. Toen wij uw huis waren binnengedrongen, vernamen wij kort daarop naderende voetstappen. Wij verborgen ons in de keuken en daar heb ik een en ander gehoord, dat mij recht geeft tot het vermoeden, dat een of ander zeer smartelijk voorval u heeft geschokt!

Gravin Staffordshire moest zich aan de leuning van den stoel vastgrijpen, om niet opnieuw neer te vallen.

— Gij hebt alles gehoord, mijnheer? vroeg zij, terwijl zij den arm van den Grooten Onbekende greep.

— O, neen, mevrouw! Lang niet alles! Slechts zeer weinige woorden, waaruit ik niets heb kunnen opmaken. Maar uw snikken waren daarentegen voor mij een des te duidelijker taal.

Gedurende eenige oogenblikken werd er in het vertrek niets gehoord dan de hijgende adem-

haling van Gravin Staffordshire, die het hoofd gebogen hield.

Toen hief zij het plotseling weer op en zeide kortaf:

— Gij kunt wel gelijk hebben, mijnheer! Ik kan thans zeker ons gesprek wel als geëindigd beschouwen. Of wenscht gij nog iets?

— Ja, mevrouw! antwoordde Raffles kalm. Ik wensch u te helpen, indien dat in mijn vermogen is, en gij mijn hulp aanvaardt.

— Mij helpen? Gij? riep de gravin op bitteren toon.

Raffles week een stap achteruit.

— Ik begrijp, wat u bezielt, mevrouw! zeide hij op doffen toon. Gij kunt u niet losmaken van het denkbeld, dat de man, die thans bij u heeft ingebroken, ook noodzakelijk een schelm zou zijn. Toch geloof ik u te mogen zeggen, dat gij u bedriegt! Ik ben er volstrekt niet trotsch op, maar ik wil u toch wel zeggen, dat ik in mijn leven als inbreker verscheidene daden bedreven heb, die mij zeer gelukkig hebben gemaakt, omdat ik daarmee de dankbaarheid heb weten te verwerven van een aantal brave lieden. Bovendien beschik ik over een macht, die bijna grenzeloos is! Ik leef onder talloze gedaanten, ik kan overal gaan en komen waar ik wil. Ja, zelfs heeft men mij reeds aan het hof ontvangen, gravin. Kortom, mij staan middelen ten dienste, waarover zelfs de best ingerichte politie ter wereld niet beschikt.

Gravin Staffordshire had met stijgende belangstelling en een zonderlinge uitdrukking van hoop en tevens vrees op haar gelaat, naar deze woorden geluisterd.

Zij scheen ingespannen over iets na te denken.

Toen dwaalde haar blik naar de brandkast af, waarin deze zonderlinge man zoo juist een zeer groot vermogen had neergelegd, dat hij met even veel gemak had kunnen medenemen, indien hij zich slechts aan haar persoon had willen vergrijpen.

Zonder er ook maar met een woord van te gewagen, had John Raffles, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, om harentwille afstand gedaan van een zeer groot fortuin.

En nu kwamen haar plotseling de verhalen te binnen over de edelmoedige daden, van dezen inbreker, zijn groot hart, zijn heldenmoed en zijn ongelooflijke schranderheid, verhalen, die gangbare munt waren in de rookkamers der heeren, zoowel als in de intieme boudoirs der dames.

En deze man stond nu vóór haar!

Zij bedacht zich nog even, bekeek nogmaals de fijne gespierde handen van Raffles, zijn edele gestalte, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen, het hooge voorhoofd en scheen toen een besluit te nemen.

Zij legde de hand bovenop het hoofd, als om haar gedachten te dwingen zich op een voorwerp te concentreeren, en zeide toen:

— Gij zegt, dat gij over een groote macht beschikt?

— Inderdaad Gravin!

— Gij zoudt mij een grooten dienst willen bewijzen?

— Zonder eenige aarzeling, Gravin!

— Maar gij zoudt dat willen doen, zonder dat iemand — ook mijn man niet — den aard zou raden van den dienst, dien gij mij bewijst?

— Indien gij dat zoudt wenschen, zouden slechts twee menschen op de geheele aarde het weten, Gravin. Mijn vriend, dien gij daar ziet, en ik zelf!

Gravin Staffordshire legde de hand op het hart en liet zich toen weer in den stoel neervallen.

Toen hief zij het bleeke gelaat naar den Grootten Onbekende op, en deze zag twee glinsterende tranen langzaam over haar teedere wangen rollen.

— Luister, John Raffles! Ik wil u bekennen, dat men mij reeds veel van uw verwonderlijke bekwaamheid heeft verhaald! Ik heb het niet steeds willen gelooven, thans zou ik u gaarne op de proef stellen! Want ik lijd vreeselijk! Weet gij wie de vrouw was, die ik hedennacht tersluiks heb binnengelaten, en daarna weer even ongezien mijn huis heb doen verlaten? Zij was de zoogmoeder van mijn kind.

Raffles maakte een bijna onmerkbaar buiging.

— En weet gij, wat ze mij kwam mededeelen? Dat men gister nacht mijn lieven jongen is komen stelen!

De Gravin boog zich voorover, verborg het gelaat in de handen en barstte opnieuw in een hartstochtelijk snikken uit.

Raffles legde de hand op den arm van de jonge vrouw en zeide met zijn warme, zachte stem:

— Kom tot bedaren, Gravin! Vertel mij, wat ik u bidden mag, wat deze vrouw u zelf kon mededeelen en ik bezweer u, dat ik alles wil doen, om u te helpen!

Gravin Staffordshire wischte haar oogen uit met het kanten zakdoekje, dat zij in de hand hield, en vervolgde toen met sidderende stem:

— Mijn kleine Tom is vijf jaar! Zijn zoogmoeder woont in een klein dorp, Greenham, op acht uren sporen van Londen verwijderd. Gisteravond was de knaap als naar gewoonte om negen uur naar zijn bedje gebracht. Om twaalf uur des nachts meende de vrouw, die ik volmaakt kan vertrouwen, en die mij steeds ijverig en trouw heeft gediend, eenig gerucht in huis te hooren! Zij stond op en opende de deur van haar slaapkamer, ging de gang door en opende de deur, die naar den tuin leidde. Daar deed zich geen enkel geluid hooren. Met zachte stem riep zij den waakhond. Het dier deed zich echter noch zien, noch hooren. Angstig deed de vrouw eenige schreden in den tuin. Plotseling stiet zij met den voet tegen een zacht voorwerp. Slechts met moeite kon zij een kreet van schrik weerhouden. Zij bukte zich en bekeek het voorwerp, waartegen zij met den voet gestooten had — het was het levenloze lichaam van den waakhond!

Even hield de jonge vrouw op.

Haar geheele lichaam sidderde bij de herin-

nering aan het verhaal, dat haar zooeven door de nachtelijke onheilsbode was gedaan.

Toen vervolgde zij op doffen toon:

— Door een somber voorgevoel gedreven, snelde de zoogmoeder — Mary Goldman is haar naam — naar het venster van Tom's slaapvertrek, dat op den kleinen tuin uitziet. Het venster stond open en toch was zij zeker geweest, dat zij het zelf eenige uren geleden op slot had gedaan. Met een kreet van schrik snelde Mary Goldman het huis weer binnen en ijlde naar de slaapkamer van mijn jongen. Zoodra zij de deur geopend had, bleef zij als vastgenageld op den drempel staan: het bedje van mijn lieveling was leeg!

Weer verborg de jonge vrouw het gelaat in de trillende handen.

— Natuurlijk heeft zij onmiddellijk de politie op de hoogte van het voorval gebracht? vroeg Raffles.

— Dadelijk!

— Hoeveel tijd verliep er ongeveer tusschen het tijdstip, waarop zij het gerucht hoorde en dat, waarop zij de politie in kennis van het gebeurde stelde?

— Iets meer dan een half uur!

— Had zij dan niet kunnen telefoneeren?

— De telefoondraad bleek doorgesneden te zijn. Zij moest zich eerst geheel aankleeden en naar het politiebureau loopen, dat zich op ongeveer een kwartier afstand bevindt!

Raffles dacht een oogenblik na en vervolgde toen eenigszins aarzelend:

— Gij hebt uw man zeker dadelijk getelegrafeerd? Mary Goldman heeft zeker het telegram voor u medegenomen, toen zij uw woning verliet?

Er kwam geen antwoord.

De jonge vrouw liet het hoofd nog dieper voorover zinken.

Toen zij het eindelijk ophief, was het met een gloeienden blos overtoegen.

— Neen mijnheer — dat deed ik niet!

In een oogwenk had Raffles alles begrepen.

Hij dacht er echter niet in de verste verte aan, nog meer te vragen.

Maar vóór hij iets had kunnen zeggen, stond Gravin Staffordshire weer op.

Zij had de handen gevouwen, die zij nu smekend naar hem uitstrekke.

— Ik bezweer u, John Raffles, alles te doen voor mij, wat mogelijk is. Oh, als gij wist....! Ik vrees het ergste! Ik kan slechts één reden zien, waarom men mijn Tom zou hebben ontvoerd — en die reden is, dat men een schandelijke chantage wil plegen. Wie weet, zijn er nog personen, die het geheim mijner jeugd kennen en die nu hopen mijn echtgenoot geld af te dreigen.

Met een wild gebaar sloeg de jonge vrouw de beide tengere handen voor het gelaat.

Raffles bleef zwijgen.

Hij begreep wel dat de gravin zijn tegenwoordigheid op het oogenblik bijna geheel vergeten

was, meegesleept door haar gevoelens van angst en schaamte.

Er lag een starende blik in de prachtige blauwe oogen van de vrouw, toen zij de handen weer liet zakken en op hartroerenden toon uitriep:

— Wij zijn zoo gelukkig geweest! Ik kan mij niet indenken, dat het ooit anders zal zijn! En nu zullen de ellendelingen die mijn Tom gestolen hebben, die mijn geheim kennen, het aan mijn man willen verkoopen, die ons zal dooden — mij en het kind misschien!

De jonge vrouw had dit laatste meer gegild dan uitgesproken.

En plotseling, voor Raffles het verhinderen kon, had zij zich met een woest gebaar voor hem op de knieën geworpen en de armen smekend naar hem opgeheven.

— Ik smek u John Raffles — help mij. Wat gij ook gedaan moogt hebben, het zal u vergeven worden. De Voorzienigheid moet u dezen nacht op mijn pad gebracht hebben! Indien gij mij mijn kind teruggeeft, voor mijn echtgenoot weet.... Oh, dan zal ik u ten eeuwigen dage dankbaar zijn! Het vreeselijke bericht, dat Mary Goldman mij bracht heeft mij krankzinnig van smart gemaakt. Maar ik wil u vertrouwen!

— Dat moogt gij, gravin! zeide Raffles op kalmen toon. Ik verzeker u, dat als het menschelijkerwijs gesproken mogelijk is, uw kind u spoedig zal worden teruggegeven. Kunt gij mij een adres geven, wanneer ik u wellicht eenig bericht te zenden heb?

— Meldt het dan aan Jary Goldman! antwoordde de jonge vrouw haastig. Zij weet waar zij mij op bepaalde dagen kan vinden.

— Maar veronderstel dat ik den kleinen Tom spoedig terugvind? vroeg Raffles glimlachend.

— Dan brengt gij hem onmiddellijk, onmiddellijk, hoort gij! riep Gravin Staffordshire hartstochtelijk uit.

Raffles boog.

— Dan blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen, mevrouw. Gij hebt mij zooeven zaken medegedeeld, welke een man van eer voor altijd in het diepst van zijn hart bewaart, en die gij, daar ben ik zeker van, zeker aan geen sterveling zoudt hebben toevertrouwd, wanneer gij niet zoo door uw smart overweldigd waart. Kunt gij mij een zeer nauwkeurige beschrijving van den kleinen jongen geven?

De gravin stond op.

Zij scheen zich even te bedenken en zeide toen:

— Wacht een oogenblik!

Zij snelde het vertrek uit en ging naar het scheen een aangrenzend vertrek binnen.

— Dat is haar boudoir! fluisterde Raffles bijna onhoorbaar.

De beide vrienden hoorden hoe er een bureau werd geopend en weer gesloten.

Het volgende oogenblik keerde de jonge vrouw weer terug.

Zij had een kleine fotografie in de hand, welke zij Raffles overhandigde.

— Ik doe er met een zwaar hart afstand van! zeide zij. Maar ik begrijp dat het u van groot nut kan zijn. Helaas is dit portretje reeds drie jaren oud.

Raffles wierp een blik op de foto, die een zeer schoon knaapje van ongeveer tweejarigen leeftijd voorstelde.

— Gij hebt geen portret van lateren datum? vroeg hij.

— Neen mijnheer!

— Dat is jammer, want een kind pleegt juist op dezen leeftijd vrij aanzienlijk te veranderen. Maar ik zal het er mede zien te doen! Hij had blauwe oogen?

— Ja, Mary Goldman zeide steeds, dat zij sprekend op de mijne geleken!

— Dan moet hij onder alle andere knapen opvallen! zeide Raffles, zonder evenwel een zweem van galanterie in zijn stem, want deze was hem volkomen vreemd. Zijn haar is blond! ging hij voort.

— Ja mijnheer! Het is een fraaie goudblonde kleur en zeer lang!

Raffles liet het portretje in zijn zak glijden.

Toen bracht hij de hand naar zijn gelaat en nam zijn masker af.

— Het zal niet gezegd zijn, gravin, dat gij uw vertrouwen geschonken hebt aan een gemaskerd man! zeide hij op hoffelijken toon. Weliswaar zoudt gij mij zeker later nooit herkennen indien ik mij niet bekend maakte, maar nu zult gij u althans herinneren, hoe ik er dezen nacht heb uitgezien.

De gravin wierp een onderzoekenden blik op het scherp geteekende, van ontembare wilskracht getuigende gelaat van den Grooten Onbekende, op de schitterende grijze oogen en stak hem de hand toe.

— Gij zijt een vreemd mensch! zeide zij op zachten toon. Hoe is het mogelijk, dat ik u, dien ik nimmer te voren gezien had, en die men mij steeds beschreven heeft als een niets ontziend inbreker, reeds aanstonds mijn algeheele vertrouwen hebt geschonken.

— Dat zal de Voorzienigheid zoo gewild hebben, gravin! antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij zijn tasch met inbrekerswerktuigen en zijn lantaarn nam. Maar wat gij daareven zeide moet ik u tegenspreken — gij hebt mij namelijk reeds herhaalde malen gezien!

Met deze woorden maakte Raffles een diepe, eerbiedige buiging en het volgende oogenblik had hij en Charles Brand het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK IV.

TOEBEREIDSELEN.

De beide vrienden verlieten het huis op dezelfde wijze als zij gekomen waren.

Zonder zich ook maar iets te bekommeren om de agenten die zij op straat tegenkwamen, liepen zij langzaam door de thans geheel verlaten straten naar de villa in Cromwellstreet.

Van tijd tot tijd wierp Charles een blik achter zich om zich te vergewissen dat zij niet achtervolgd werden.

Niets deed zich echter zien.

Gravin Staffordshire scheen den Grooten Onbekende volkomen te vertrouwen en niet in zijn geheimen te willen doordringen.

Bijna een half uur liepen beide vrienden zwijgend door.

Charles was de eerste die het woord nam.

— Dat lijkt mij een zeer zonderlinge geschiedenis toe, beste Edward! zeide hij hoofdschuddend.

— Minder zonderling dan moeilijk op te lossen! antwoordde Raffles. Ik geloof dat die arme vrouw, bijna waanzinnig van smart, het aan het rechte eind had.

— Wel, de dieven zullen waarschijnlijk den

knaap gestolen hebben om er op een goeden dag mede voor den echtgenoot te verschijnen. Zij kunnen dan twee wegen volgen. Zij kunnen hem geld afpersen onder de bedreiging, dat zij anders den misstap van zijn vrouw aan het licht zullen brengen, of zij kunnen ook de arme vrouw trachten te bewerken en haar met schande bedreigen.

— In ieder geval moeten het dan ellendelingen zijn, die het geheim van gravin Staffordshire weten!

— Dat spreekt vanzelf! Maar hoe vaak komt het niet voor dat men in dergelijke gevallen een onvoorzichtigheid begaat. Dat men lieden vertrouwt, die niet te vertrouwen zijn!

— Ik kan niet zeggen dat zij ons veel aanknopingspunten heeft geleverd, begon Charles na eenigen tijd weer.

— Dat heeft zij inderdaad niet! antwoordde Raffles, uit zijn gedachten opschrikkend. Vergeet echter niet, dat zij zelf ook niet meer geweten heeft.

— Zou de politie reeds iets weten?

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Als de politie van een plattelandsgemeente

zulk een zaak moet opknappen, komt er al bitter weinig van terecht. Vergeet bovendien niet, dat Mary Goldman natuurlijk slechts vage aanwijzingen heeft gegeven. Zeer waarschijnlijk zal het kind voor het hare doorgaan.

— Wat denk je te doen?

— Natuurlijk allereerst naar Greenham toe-gaan en daar zelf mijn onderzoek instellen!

— Zou dat geen argwaan wekken?

— Wij zullen met zorg te werk gaan!

— Denk je naar Mary Goldman te gaan?

— Ja, maar in de gedaante van politie-agent of iets dergelijks!

— Zou de zaak in de bladen komen?

— Dat lijkt mij volstrekt niet onmogelijk! Waarschijnlijk zal de gravin aan Mary Goldman wel bevolen hebben een som gelds uit te loven voor dengeen, die den knaap terugbrengt.

— Zou graaf Staffordshire van iets weten?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb je al gezegd, dat hij een man van eer en een goed schutter is, maar tevens een ezel! zeide hij. Hij weet natuurlijk van niets!

— Hoe lang zijn zij getrouwd?

— Ongeveer vier jaar! antwoordde Raffles.

Zwijgend zetten de beide vrienden hun weg voort.

Toen zij bijna de villa bereikt hadden, zeide Charles:

— Als morgen of overmorgen de zaak niet tot een uitbarsting komt — ik wil zeggen: als dan de ontvoerders van het kind zich niet reeds tot graaf Staffordsdhire gewend hebben, dan zullen we toch naar een andere oplossing van de zaak moeten zoeken.

— Ongetwijfeld! Dat zal dadelijk een geheel andere wending aan de zaak geven! Er zou dan een ander motief voor de ontvoering gezocht moeten worden. Indien ik het mij echter wel herinner, deelde de ongelukkige jonge vrouw mede, dat haar echtgenoot dienzelfden avond plotseling op reis was gegaan.

Eensklaps bleef Charles stilstaan.

Er scheen hem iets in te vallen.

Toen greep hij Raffles bij den arm en vroeg:

— Wist jij, dat de Graaf op reis zou gaan? Dat was hij toch eergisteren volstrekt niet voornemens.

— Je hebt gelijk! riep Raffles opgewonden uit. Zou zijn plotseling vertrek misschien in verband staan met de ontvoering van het kind?

Een diepe rimpel had zich tusschen zijn beide wenkbrauwen geploegd. In gedachten verzonken, stak hij den sleutel van de buitendeur in het slot en de beide vrienden traden de villa binnen.

Het was bijna vier uur in den morgen.

Reeds begon het in het oosten te dagen en drong een flauwe schemering door de ramen van het groote bibliotheekvertrek binnen.

Raffles had zich nauwelijks van zijn overgoed ontdaan of hij trad op de boekenkast toe en nam er een groote kaart van de zuidelijke Graafschappen van Engeland uit, die hij op de groote ebben-

houten tafel tusschen de beide ramen uitspreidde.

Daar het nog te donker was om bij daglicht te kunnen zien, werden de gordijnen dichtgeschoven en het electrisch licht opgedraaid.

— Greenham ligt, naar ik zie, in een boschachtige streek en dicht bij een grooten zijtak van de Theems! merkte Raffles op, die zich over de kaart had heengebogen. Er zijn geen groote dorpen en zelfs geen gehuchten in de onmiddellijke nabijheid, zoodat de ontvoerders zeer door de omstandigheden begunstigd zijn. Een kwartier loopens brengt hen naar het spoorwegstation, maar zij kunnen ook evengoed in een motorbootje de rivier zijn afgezakst of wel in het woud verdwenen zijn en met een auto naar een andere stad vertrokken zijn.

Raffles richtte zich op en keek peinzend vóór zich uit.

— Ik begin langzamerhand te gelooven, beste Charles, dat de zaak toch nog groote moeilijkheden zal opleveren, als wij niet wat meer aanknoopingspunten bezitten!

— En daar deze aanknoopingspunten slechts te Greenham te vinden zijn.... merkte Charles op.

— Zoo zullen wij ons over eenige uren naar dat liefelijk gelegen dorpje begeven! vulde Raffles den zin aan. Wij zullen nu eenige uren rust nemen, die wij wel verdiend hebben. Misschien brengen die ons wel raad!

Na de kaart weer te hebben weggeborgen en het electrische licht te hebben gedoofd, begaven de beide vrienden zich naar hun slaapvertrek, ontkleedden zich snel en waren spoedig in een diepen slaap gedompeld.

Om half acht echter waren beiden reeds weer vol frisschen moed ontwaakt. Terwijl Raffles zijn jas aanschoot, nam hij de huistelefoon van den haak en belde zijn chauffeur Henderson op, die achter in het groote park, boven de reusachtige garage, in een aardige woning huisde.

Tien minuten later stond de chauffeur, een reus van een kerel, met armen als smidshamers en een breed, open gelaat, voor zijn meester.

Hij was in een keurige, groene livrei gekleed, die zijn herculische gestalte voortreffelijk deed uitkomen.

— Wij gaan op reis, Henderson! zeide Raffles eenvoudig.

— Per auto, Mylord?

— Per auto, Henderson!

— Een zaak van belang?

— Van veel belang!

— Wapens en verkleedingen?

— Zooals je zegt, Henderson! En voorts eenige levensmiddelen en tenslotte veel durf en ondernemingsgeest!

Henderson's oogen schitterden.

Dat was een kolfje naar zijn hand.

— Gaat de reis ver, Mylord, als ik vragen mag? Rusland of Spanje?

— Neen, Henderson! antwoordde Raffles

glimlachend. Ditmaal blijven wij iets dicht bij honk — tenminste voorloopig. Ik weet echter volstrekt niet, waarheen het lot ons kan brengen. Het is dus beter, dat je er nog op rekent, dat wij het Kanaal moeten oversteken. Neem in ieder geval den sterksten en den snelsten wagen. Trek echter je livrei uit, die je onmiddellijk zou verdragen als de chauffeur van Lord William Aberdeen! Het is namelijk volstrekt niet noodig, dat de lieden ons herkennen!

De brave chauffeur had aan een half woord genoeg.

— Begrepen, Mylord! zeide hij. Wanneer wilt gij, dat de auto voorkomt?

— Over een kwartier, Henderson! Is dat mogelijk?

Omstreeks elf uur in den morgen werd het spoorwegkruispunt Stamford bereikt.

Slechts vijf à zes kilometer ten noordoosten van deze stad, dicht bij Spalding, dat eveneens een kruispunt is, en dus eveneens in de nabijheid van The Wash, een der breedste inhammen van de Engelsche oostkust, was het kleine dorpje Greenham gelegen.

Te Stamford liet Raffles de auto eindelijk stilhouden.

Zij waren het eindpunt van hun reis genaderd.

De beide vrienden hadden gedurende de reis levendig gesproken over het onderwerp, dat zoo zeer hun gedachten beheerschte.

De auto stond stil vóór een tamelijk groot hotel, waar Raffles gewoon was af te stappen, op zijn groote toeren dwars door Engeland.

Ook nu kwam er onmiddellijk de oberkellner toesnellen, die Raffles dadelijk scheen te herkennen.

Hij opende het portier en vroeg op onderdanigen toon:

— Zal uwe lordschap ons de eer aandoen, bij ons zijn intrek te nemen?

— Dat is wel mogelijk, vriendlief! antwoordde Raffles, terwijl hij uitstapte, gevolgd door Raffles. In ieder geval denk ik hier den nacht door te brengen. Zorg voor een paar goede kamers voor mijn vriend en mij.

Reeds was de portier komen toesnellen en de kruier van het hotel, die zich haastte om de bagage uit de auto te nemen en binnenshuis te dragen.

Raffles en Charles traden de vestibule binnen, terwijl Henderson de auto naar de vrij ruime garage reed.

De beide vrienden werden aanstonds door den eigenaar van het hotel verwelkomd.

— Gij kunt ons een paar goede kamers geven mijnheer? vroeg Raffles.

— Zeker, Mylord! Indien gij dit verlangt, kunt gij juist dezelfde kamer krijgen, welke gij een paar maanden geleden bewoond hebt. Daar naast is juist een zeer goede kamer leeg!

— Uitstekend! riep Raffles uit. Het is bijna het uur van de lunch — ik hoop, dat gij iets goeds te eten hebt?

— Zeker, Mylord! antwoordde de hoteleige-

naar op trotschen toon. Wilt gij in de groote eetzaal lunchen?

— Neen, ik geef er de voorkeur aan, dat wij op onze kamer bediend worden.

De hoteleigenaar boog zwijgend.

De beide vrienden bestegen de groote eikenhouten trap en bereikten zoo de eerste verdieping, waar zich hunne vertrekken bevonden.

De beide logeerkamers bevonden zich aan de voorzijde van het hotel en van uit de ramen genoot men een fraai schouwspel, opgeleverd door het drukke, ouderwetsche marktplein met zijn prachtige oude gevels en zijn stadhuis uit het begin der zestiende eeuw.

Zoodra zij de kamer waren binnengetreden sloot Raffles de deur, ontdeed zich van een overjas en zijn hoed en zette zich voor de groote ouderwetsche tafel, die dicht bij een der ramen was geschoven.

— Wij zullen het er voor houden, dat dit ons hoofdkwartier is, waarde Charles! zoo begon hij. Greenham ligt hier slechts een uur wandelens vandaan en ik vind het niet noodzakelijk den tocht met onze groote auto, die tamelijk spoedig in het oog zou vallen, verder te maken. De streek is hier prachtig, maar ik geloof niet, dat je je een goede wandeling zoudt beklagen, is het niet?

— Integendeel! riep Charles opgewekt uit. Het is heerlijk weer en ik verlang niets liever dan mijn beenen wat uit te strekken. Laat ons maar spoedig op weg gaan. Maar dat is waar ook, je kent immers het adres van die Mary Goldman niet?

— Dat beteekent niet veel! hernam Raffles kalm. Het is een zeer klein gehucht met nauwelijks zes of zevenhonderd inwoners, waar zij woont en het spreekt vanzelf dat de eerste de beste veldwachter mij haar adres kan noemen.

— Zullen we ons vernommen? vroeg Charles.

— Dat lijkt mij voorloopig overbodig! antwoordde Raffles. Later zal er nog tijd genoeg voor zijn.

De beide vrienden hadden aan de tafel plaats genomen en spraken nog eenigen tijd door, totdat het tijd werd voor de lunch.

Nadat zij zich met een stevig maal versterkt hadden en ook Henderson zijn deel had gehad, gingen de beide mannen op weg.

Henderson had bevel gekregen in het hotel te blijven en zich gereed te houden voor geval zijn meester hem noodig mocht hebben.

Raffles had in een grooten boekwinkel op de markt een voortreffelijke en duidelijke wandelkaart van de omstreken van Stamford gekocht, met behulp waarvan het hem gemakkelijk zou vallen den weg naar Greenham te vinden, dat aan den straatweg van Stamford naar Spalding gelegen was.

Spoedig hadden zij de stad verlaten en schreden nu met flinken stap langs den lommerrijken straatweg voort.

Raffles sprak weinig.

Hij scheen diep in gedachten verzonken te zijn en Charles begreep wel, dat zijn vriend een op-

lossing trachtte te vinden voor het raadsel dat hem op zulk een zonderlinge wijze ter oore was gekomen.

Van tijd tot tijd schudde Raffles het hoofd als iemand die het niet met zich zelf eens is en een stelling weer verwerpt, die hij zooeven zelf had opgeworpen.

Plotseling vroeg hij:

— Je hebt natuurlijk de bladen al gelezen?

— Dat spreekt vanzelf, Edward! antwoordde Charles half verwijtend. Het zou al zeer treurig zijn indien ik dat naliet!

— Er staat niets betreffende de zaak in?

— Geen woord!

— Dat is misschien wel gedaan op verzoek van gravin Staffordshire! Het is begrijpelijk dat zij zoo weinig mogelijk beruchtbaarheid aan de zaak wil geven!

Om twee uur in den middag bereikten Raffles en Charles de eerste huizen van Greenham.

Het was een aardig dorpje, zeer schilderachtig tegen de flauwe helling eener hoogte aan gelegen.

Het werd bespoeld door een vrij breede, kalm vlietende rivier en het was aan alle zijden door bosschen omgeven.

Men kon zich geen bekoorlijker plaatsje denken dan deze plek, waar de zoon van gravin Staffordshire onder zulke raadselachtige omstandigheden ontvoerd was.

De huizen van het vlek waren tamelijk ver uiteen gelegen en zoo was het dan ook te verklaren, dat de schurken die den knaap ontvoerd hadden, hun wandaad konden volbrengen, zonder dat iemand er iets van gemerkt had.

Spoedig ontmoetten zij een veldwachter, die met de handen op de rug kalm langs de eenige groote straat die het dorpje telde, heen en weer kuierde.

Raffles wachtte tot de man vlak bij hem was en sprak hem toen aan.

— Goede vriend! zeide hij, op zijn gewonen innemenden toon: Zoudt gij niet zoo vriendelijk willen zijn mij te zeggen, waar Mary Goldman woont?

De veldwachter wierp de beide deftig gekleede vreemdelingen een tamelijk verbaasden blik toe en antwoordde toen, terwijl hij zich half omdraaide en met den vinger in de verte wees:

— Het gebouw, hetwelk ik u daar aanwijs, is het stadhuis. Er staat een klein torentje op het dak. Even voorbij het stadhuis vindt gij een kleine dwarsstraat, die op de rivier uitloopt. Het vierde huis aan uw linkerhand in die straat, te midden van een kleinen tuin gelegen, wordt door Mary Goldman bewoond!

Raffles dankte den man met eenige vriendelijke woorden voor zijn inlichtingen en daarop vervolgden beiden hun weg.

Spoedig hadden zij het stadhuis bereikt en sloegen zij de kleine dwarsstraat in.

De voorbijgangers stonden van tijd tot tijd stil om de beide deftige vreemdelingen een nieuwsgierigen blik na te werpen.

Zonder zich hier aan te storen, vervolgden de beide vrienden hun weg, tot zij het vierde huis in de kleine, zachtjes hellende straat bereikt hadden.

Inderdaad was het huisje van Mary Goldman aan alle zijden door een niet grooten, maar uitstekend onderhouden tuin omgeven.

Terzijde van het huis meenden zij eenig leven op te merken.

Daar bevond zich een klein erf, in het midden waarvan een put was gegraven en dicht bij deze wel was een vrouw van omstreeks vijf en dertig jaar bezig met het schuren van eenige koperen emmers naar het scheen.

Raffles lichtte de klink van het kleine houten hek op en de beide mannen traden den tuin binnen, en volgden het smalle, met gele klinkers bestrate tuinpad, tot zij het kleine erf terzijde van het huis bereikt hadden.

Nu pas hief de vrouw het hoofd op, eenigszins verschrikt door het plotseling kraken van het kiezel onder hun voeten.

Zij kwam langzaam naar de beide mannen toe, terwijl zij zich het gitzwarte haar uit de oogen streek.

— Er was groote verbazing in haar oogen te lezen, gemengd met eenigen schrik.

Mary Goldman — want zij was het — had een regelmatig gelaat met donkere, glanzende oogen, gitzwarte wenkbrauwen, en een fraai geteekenden mond.

Zij had een zeer fraaie gestalte en zij kon niet veel kleiner zijn dan Raffles zelf, hetgeen bleek toen zij dicht bij hem kwam staan en hem vragend aanzag.

— Zijt gij verdwaald, heeren, dat gij zoover van den grooten weg zijt afgeraakt? vroeg zij op eenigszins spottenden toon.

— Neen, miss! antwoordde Raffles glimlachend. Wij zijn volstrekt niet verdwaald. Integendeel, wij kwamen hier met een vast omschreven doel.

— Met een doel zegt gij? herhaalde de jonge vrouw langzaam, terwijl zij als met een onwillekeurig gebaar de vochtige handen aan haar schort afdroogde.

— Inderdaad, miss! Gij zult ook zeker wel begrijpen welke aangelegenheid ons naar dit afgelegen dorp en wel juist uw huis brengt?

Mary Goldman greep Raffles plotseling bij den arm en vroeg:

— Gij zijt van de politie?

— Misschien! antwoordde Raffles kalm.

— Gij wilt pogen een spoor te vinden van de schurken die onzen kleinen Tom ontvoerden?

— Ja, miss, daartoe wil ik alle krachten inspannen!

Mary Goldman wierp de beide mannen achtereenvolgens een snellen en onderzoekenden blik toe.

Blijkbaar vroeg zij zich zelf af, of zij wel vertrouwen in deze beide vreemdelingen kon stellen.

Dadelijk had Raffles dit op haar gelaat gelezen, nog voor zij een woord had gesproken.

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een uitstekend nagemaakten Londenschen politiepenning uit, welken hij Mary Goldman voorhield.

De jonge vrouw knikte zwijgend.

— Vraag mij slechts wat gij weten wilt, mijnheer, en ik zal er naar mijn beste weten op antwoorden. Ik moet u echter zeggen dat het mij verbaast dat de Londensche politie reeds van het geval op de hoogte schijnt te zijn.

— Niet de Londensche politie! zeide Raffles met een fijn glimlachje, maar wij beiden alleen. . . Gij moet weten, dat wij in het vertrouwen van Gravin Staffordshire zijn. En wilt gij nu zoo goed zijn om de inrichting van het huis te laten zien en meer speciaal uw eigen slaapkamer en die van den kleinen Tom?

— Gaarne, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw zuchtend. En de hemel geve dat uw nasporing met een goeden uitslag bekroond wordt.

De drie menschen begaven zich nu naar de voorzijde van het huis.

De jonge vrouw haalde een sleutel uit haar zak en opende de groen geschilderde voordeur.

Nauwelijks waren zij binnen, of Raffles begon als een ware speurhond zijn oogen duchtig den kost te geven.

Er ontging hem niets, noch in de kleine huiskamer, noch in de keuken, noch in de slaapkamers van het kleine huis.

Als een echte jachthond nu eens met den neus in de lucht en dan weer als het ware langs den grond ruikend, liep hij zwijgend met de beide armen op den rug gevouwen achter Mary Goldman aan.

Eindelijk bereikten zij de achterzijde van het huis, na dit door een tuindeur te hebben verlaten.

Raffles had zeer weinig gesproken.

Maar nu wendde hij zich eensklaps tot de jonge vrouw met de vraag:

— Wilt gij zoo goed zijn mij eens nauwkeurig te verhalen hoe de zaak zich heeft toegedragen?

Op het hooren van deze vraag keek Charles zijn vriend met onverholen verbazing aan.

Geen volle twaalf uur geleden had hij immers het geheele relaas in geuren en kleuren uit den mond van Gravin Staffordshire vernomen.

Raffles scheen dit echter reeds vergeten te zijn, althans hij luisterde met de grootste aandacht naar het verhaal, dat de zoogmoeder van den kleinen Tom hem deed.

De Groote Onbekende liet Mary Goldman uitspreken, zonder haar ook maar met een enkel woord in de rede te vallen.

Van tijd tot tijd slechts knikte hij met het hoofd als om de jonge vrouw aan te moedigen.

Nadat zij haar verhaal beëindigd had, vroeg Raffles:

— De kleine knaap was hier zeker bekend?

— Niet alleen hier in het dorp, mijnheer, maar ver in den omtrek! Ik ging zeer vaak met hem

uit, nu eens te voet, dan weer in een kleinen wagen, dien mijn buurman mij leende.

— Zoo, zoo! hernam Raffles kort. Wat ik zeggen wil — is het cadaver van den dooden hond reeds begraven?

— Neen, het ligt in gindsche schuur; ik wilde het juist hedenmiddag achter in den tuin onder den grond stoppen!

— Nu, vóór gij dat doet, zou ik het dier graag eens zien.

De jonge vrouw antwoordde niet, maar ging de beide mannen vóór naar een kleine loods, die zich achter in den tuin bevond.

Zij opende de deur en ging Raffles voor.

Het was vrij licht in het kleine gebouwtje, dat van drie ramen voorzien was, die evenwel onder een dikke laag stof bedekt waren.

In het midden van het vertrek lag het lijk van een grooten, langharigen hond, een soort New-Foundlander.

Raffles trad op het cadaver toe, keek in de oogen van het doode dier, opende niet zonder moeite den bek en richtte zich toen weer op.

Iemand, die hem slechts oppervlakkig kende, zou volstrekt geen verandering op zijn gelaat hebben gezien, maar Charles ontdekte aanstonds, dat zijn vriend blijkbaar iets op het spoor was.

— Ik dank u! zeide de Groote Onbekende op vriendelijken toon tot de jonge vrouw. Wij zullen nu maar weer teruggaan.

Zij gingen langs het tuinpad weer naar de achterzijde van het huis.

Vóór de deur bleef Raffles staan.

— Gij zijt hier bijna over het lichaam van den dooden hond gestruikeld, is het niet zoo? vroeg hij, terwijl hij zijn schitterende oogen vragend op het gelaat van Mary Goldman vestigde.

— Ja, mijnheer, dat zeide ik u immers reeds!

— Mag ik u vragen of gij de huishouding hier geheel alleen doet?

— Neen, een werkvrouw helpt mij daarbij! De woning zou voor mij alleen veel te groot zijn, dat begrijpt gij wel. Zij komt 's morgens om acht uur en gaat om vier uur weer heen.

— Is zij er vandaag geweest?

— Neen, mijnheer! Ik voelde mij nog te zeer geschokt door hetgeen er gebeurd is, en wenschte alleen te zijn!

— En gisteren?

— Gisteren is zij er evenmin geweest.

— Dus eergisteren zeker voor het laatst?

— Ja, mijnheer, antwoordde Mary Goldman, die met stijgende verbazing op deze ongewone vragen had geantwoord. Maar ik kan u zeggen, dat gij geheel en al op een dwaalspoor zoudt zijn, indien gij ook maar een oogenblik zoudt meenen, dat zij iets met de ontvoering uitstaande heeft.

— Daarvan ben ik overtuigd! antwoordde Raffles kortaf.

Hij trad het huis weer binnen, door Charles gevolgd.

Zijn scherpe adelaarsblikken vlogen nogmaals door alle vertrekken.

Voor het huis gekomen, namen de beide mannen afscheid van de jonge vrouw, na haar te hebben beloofd, dat zij haar op de hoogte zouden houden van de vorderingen van hun onderzoek.

Toen zij zich weer op den weg naar Stamford bevonden, stond Mary Goldman nog steeds bij den put op het erf en keek hen onbeweeglijk na.

Tien minuten lang werd er geen woord tusschen de beide mannen gesproken.

Eindelijk kon Charles zijn ongeduld niet langer bedwingen.

— Heb je nu iets ontdekt, of niet? vroeg hij.

— Dat geloof ik haast wel! antwoordde Raffles, terwijl er een flauw glimlachje om zijn lippen kwam spelen.

— En heb je reeds eenig vermoeden, wie den knaap gestolen hebben?

— Neen, daaromtrent tast ik nog in het duister! antwoordde Raffles kalm.

Charles stiet een kreet van teleurstelling uit.

— Ik meende toch aan je gelaat te hebben gezien, dat je al eenig spoor ontdekt had! zeide hij.

— Het eene behoeft het andere niet uit te sluiten; hernam Raffles bedaard. Het spoor is er — ik heb het nog slechts te volgen!

— Het moet een vreeselijke nacht voor die arme Mary Goldman zijn geweest! ging Charles

voort.

— Dat geloof ik niet! zeide Raffles zonder een spier van zijn gelaat te bewegen.

— Niet? riep Charles verbaasd uit. Zou zij zich dan van de geheele zaak niets hebben aange trokken?

— Dat zou ik niet kunnen zeggen — maar wat ik wel weet is, dat zij den geheelen nacht rustig geslapen heeft.

Charles bleef midden op den weg stilstaan en keek zijn vriend met wijd open gesperde oogen aan.

Hij meende zijn ooren niet te kunnen vertrouwen.

— Meen je wat je daar zegt? vroeg hij eindelijk, bijna fluisterend.

— Ik meen het! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dus haar geheele verhaal zou verzonnen zijn geweest?

— Van begin tot einde!

— Maar dan is de knaap misschien in het geheel niet gestolen!

— Althans niet in de gewone beteekenis van het woord! Maar hij is wel weggevoerd! En de gene die dat gedaan heeft, luistert naar den naam van Mary Goldman.

HOOFDSTUK V.

HET SPOOR WORDT GEVOLGD.

Charles had geruimen tijd noodig om van zijn verbazing te bekomen.

Hij was tegelijkertijd met Raffles de woning van Mary Goldman binnengetroffen, hij was er op hetzelfde tijdstip weer uitgegaan, hij had juist hetzelfde gezien wat zijn vriend gezien had en toch had deze in zulk een korten tijd blijkbaar gevolgtrekkingen weten te maken, die hem zelf volstrekt niet in de gedachte waren gekomen.

Het leek hem eenvoudig een raadsel toe, hoe zijn vriend in zulk een kort tijdsverloop tot zulk een verrassende, geheel onverwachte conclusie had kunnen komen.

Hij meende dan ook een schuchtere tegenwerping te kunnen maken.

— Wat je daar zegt, klinkt bijna ongelooflijk, beste Edward! Mary Goldman was reeds lang in dienst van de Gravin!

— Niet zoo heel lang! Eenige jaren slechts!

— Alles goed en wel, maar zij is toch gisteren nacht zelf het verhaal van de ontvoering komen doen?

— Hetgeen onomstootelijk bewijst, dat die ontvoering ook werkelijk heeft plaats gehad! riep Raffles uit. Je redeneering gaat mank, beste ke-

rel! Je zult toch wel met mij eens zijn, dat er op dit ondermaansche wel eens meer wordt gelogen, met het doel zich voordeel te verschaffen of een misdaad te verbloemen.

— Maar het doel, beste Edward! Het doel! riep Charles bijna wanhopig uit.

— Er kan maar één doel hier zijn, en dat is chantage op groote schaal. Misschien vind ik later nog wel andere motieven, want het is wel lastig dat ik deze nog niet ken, maar voorloopig moet ik het zonder deze doen!

— Maar wil je me nu eens eindelijk zeggen, hoe je tot deze slotsom bent gekomen, die ik zeker het allerlaatste verwacht zou hebben?

— Als ik het je vertel, beste Charles begon Raffles glimlachend, dan zul je het zelf de eenvoudigste zaak van de wereld vinden. Laten wij eens beginnen met den hond! Het beest heette vergiftigd te zijn! Welnu — de hond is niet vergiftigd, maar met behulp van een koord gewurgd.

— Wat zeg je daar?

— Zoo is het! De striem om zijn nek, of liever de opgezette rand van het vleesch, was duidelijk onder de haren voelbaar. Er is nog meer zonderlings met dien hond! Mary Goldman verze-

kerde dat zij er over gestruikeld was toen zij naar buiten ging, is het niet zoo? Welnu, ik zeg dat het dier binnenshuis is afgemaakt, waarschijnlijk door een handlanger, misschien wel een dag van te voren, want het lichaam is door twee vertrekken heengesleept, wat voor goede oogen duidelijk te zien is aan de haren op het tapijt. Begrijp je nu, waarom ik zoo hardnekkig naar die werkvrouw vroeg?

— Ja, nu begrijp ik het, Edward! riep Charles uit. En nu begin ik het zelf ook eenigszins duidelijker in te zien. Want die haren moeten er, als er nog eergisteren een werkvrouw in huis is geweest, er den volgende dag of later opgekomen zijn.

Dat is zeker! hernam Raffles, misschien ware mijn redeneering niet opgegaan in een slecht onderhouden woning, maar je zult zelf wel hebben opgemerkt, dat alles keurig op zijn plaats stond en netjes onderhouden was.

De beide vrienden zwegen gedurende eenigen tijd.

— Maar waar is nu de knaap? riep Charles uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, beste Charles, maar je kunt soms grappige vragen stellen! merkte hij eenigszins spottend op. Als ik wist waar de knaap op het oogenblik was, sprong ik in de auto, reed er naar toe en haalde hem er weg. Dat spreekt vanzelf! Daar ik echter niet weet waar hij is, schiet er niets anders op over, dan hem te gaan zoeken!

— Maar je hebt nog volstrekt geen aanwijzingen, je weet nog van niets!

— Die aanwijzingen hoop ik spoedig te krijgen!

— Daarvoor moet je in de woning van Mary Goldman zijn!

— Ik zal er zijn!

— En ik welke gedaante?

— Als werkvrouw, beste Charles of schoonmaakster!

Charles keek zijn vriend met verschrikte oogen aan.

— Wil jij, Lord Lister, je als schoonmaakster gaan vermommen?

— Als het voor een goede zaak is — waarom dan niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Maar zul je worden aangenomen?

— Dat denk ik haast wel! Ik vermoed haast dat de tegenwoordige schoonmaakster ziek is, want een zoo nette huisvrouw als die Mary Goldman blijkt te zijn, kan onmogelijk langer dan een paar dagen te midden van zulk een stofboel blijven! Ik heb gemerkt, dat het hier en daar een duim dik op de meubels lag.

— Ik zie je al bezig met dweil en leeren lap! riep Charles lachend uit.

Intusschen waren de beide vrienden de straat weer ten einde geloopt en bevonden zich spoedig weer op het marktplein.

Het was nu zaak zonder opzien te baren het

adres van de werkvrouw te weten te komen.

Want Raffles begreep dat het noodzakelijk was zich er van te vergewissen, dat zij werkelijk ongesteld was.

Door eenige handig gestelde vragen in het eenige logement dat de stad rijk was, wist hij spoedig wat hij weten wilde.

De oude Peggy was inderdaad ziek en er was geen sprake van, dat zij in de eerste weken weer op de been zou zijn.

Zij had slechts een zuster die in een naburig dorp woonde op een paar kilometers afstand gelegen en die zelf voor de menschen werkte.

Het plan van Raffles was spoedig gemaakt.

Hij begaf zich naar het oude mensch, die in een klein huisje op eenigen afstand van het dorp woonde, deelde haar mede dat hij van de Londensche politie was, drukte haar eenige geldstukken in de magere hand en kreeg een oud, tamelijk verbleekt portret van de zuster der zieke mede.

Charles die zijn vriend in het logement had zitten afwachten zag dadelijk bij zijn terugkeer, dat hij volkomen geslaagd was in hetgeen hij wilde bereiken.

De vertering werd betaald en de beide vrienden liepen zoo snel zij konden naar Stamford terug.

Zonder een oogenblik te verliezen begon Raffles zich in zijn kamer te vermommen.

Na een half uur ingespannen arbeid had hij zich met behulp van hier en daar gekochte kledingstukken zoodanig vermomd, dat Charles een kreet van bewondering niet kon weerhouden.

Het was hem bijna onmogelijk, in deze oude harpij, deze tooverkol de schoone, welgebouwde gestalte van John Raffles te herkennen.

De kleine half dichtgeknepen oogen schenen voortdurend te tranen, het lage voorhoofd was in duizend rimpels getrokken, de mond scheen voor een deel tandeloos en ingevallen en de voeten waren monsterachtig groot.

Henderson was intusschen met de auto voorgekomen.

Raffles sloeg een zeer langen, zwarten mantel om, die hem bijna geheel bedekte, deed een voile voor het gelaat en liet zich door Charles naar de auto geleiden.

Onder het loopen fluisterde hij den jongen man in:

— Neem naast Henderson plaats en zeg hem, dat hij tot aan het begin van het dorp Greenham moet rijden.

— Ben je gewapend, Edward?

— Ik ben op alle gebeurlijkheden voorbereid.

— Ik moet toch zeker in de buurt blijven?

— Daar zul je mij een groot genoeg mede doen!

— Denk je lang weg te blijven?

— Wel neen! Vandaag zal ze me wel niet willen aanstellen. Maar ik kan trachten haar te bewegen mij een nacht onderdak te verleen. Ik ben een oude vrouw, die heelemaal van het naburige dorp is komen loopen en mijn zieke

zuster heeft geen gelegenheid om mij op te nemen, dat begrijp je wel!

— Kent Mary Goldman die zuster van haar werkvrouw?

— Natuurlijk! Anders zou ik het niet nodig hebben gehad, mij volgens haar portret te grimeeren. Zij moet zelfs reeds een jaar of zoo geleden al een paar dagen bij haar gewerkt hebben!

— Zul je me waarschuwen als er iets bijzonders is? vroeg Charles.

— Ja, ik zal het bekende sein geven als ik kan blijven! Indien ik binnen een half uur niet terugben, is dit het bewijs dat ik den nacht daar doorbreng.

— Afsproken! zeide Charles, terwijl hij hem de hand toestak.

Charles nam snel naast Henderson plaats, die den motor reeds had aangezet en achter het stuurwiel was gaan zitten.

De auto zette zich in beweging.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat niemand van het personeel van het hotel dit kleine voorval had kunnen gadeslaan, of indien zij het al gezien hadden, er iets bijzonders in hadden gevonden.

Binnen enkele minuten was de rit naar het kleine plaatsje volbracht.

Bij de eerste huizen liet Charles de auto stilhouden.

Er was niemand op den weg te zien.

Raffles stapte snel uit en begon onmiddellijk zijn wandeling naar het huis van Mary Goldman.

Charles nam weer naast Henderson plaats en langzaam reed de auto Raffles achterop.

Deze liep, geheel en al den gang van een oude vrouw nabootsend, de dorpstraat af, welke hem nu reeds goed bekend voorkwam en sloeg voorbij het stadhuis de zijstraat in.

De duisternis begon langzamerhand te vallen. Spoedig had Raffles het huisje bereikt.

In de voorkamer scheen licht te branden, want een tamelijk helder schijnsel straalde tusschen de niet geheel gesloten gordijnen over den voortuin.

Raffles opende het hekje en strompelde het klinkerpad naar de voordeur af.

Bedeeld trok hij aan de bel.

Het duurde eenigen tijd vóór de deur werd geopend.

Toen verscheen het gelaat van Mary Goldman in de gang, die flauwtjes door een klein petroleumlampje verlicht was.

De jonge vrouw deed de deur slechts gedeeltelijk open en boog het hoofd naar voren, daar het in de snel vallende duisternis moeilijk viel, het gelaat van de bezoeker te herkennen.

Toen riep zij plotseling uit:

— Ben jij dat, Bertha?

— Ja, Miss! antwoordde de gewaande werkvrouw. Mijn zuster is ziek en ik ben dadelijk van het dorp komen loopen in de hoop, dat gij mij in haar plaats zoudt willen aannemen.

— Heeft ze je een boodschap gestuurd? vroeg Mary Goldman.

— Ja, Miss, haar buurman, de warmoezenier, moest naar mijn dorp en hij is zoo goed geweest mij de boodschap van haar ziekte over te brengen.

— Maar hoe kom je er toe zoo laat op den dag mij nog te bezoeken? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij de deur iets verder opende.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Miss! riep de oude werkvrouw op klagenden toon. Maar de tijden zijn zoo zwaar. Ik heb sedert geruimen tijd geen werk meer en ik was bevreesd, dat ge de oude Bertha zoudt vergeten en een jongere vrouw in uw dienst zoudt nemen!

— Nu, daarin zou je je wel eens niet vergist kunnen hebben! merkte Mary Goldman op tamelijk ruwen toon op. Maar nu je er eenmaal bent, wil ik je niet ongetroost weer wegzenden. Kom binnen!

De oude vrouw trad het huis binnen, blijkbaar zeer verheugd, dat men haar niet onmiddellijk weer wegzond.

Zij ging regelrecht naar de keuken, als iemand die den weg wel kent.

Daar legde zij haar zonderling gevormden kapothoed af, die zeker reeds een twintig jaren oud was, en liet zich met een vermoeid gebaar voor de groote keukentafel op een stoel vallen.

— Gij zijt zeker erg vermoeid? vroeg Mary Goldman, die haar gevolgd was, terwijl zij een blik op het gerimpelde, tanige gelaat van de oude vrouw wierp.

— Ja, Miss! antwoordde het oude mensch, terwijl zij haar beenige knieën wreef. Ik wil niet ontkennen, dat die vijf kilometer voor een oude vrouw als ik een heele weg beteekenen!

— Ben je bij je zuster geweest?

— Ja, Miss! Zij is zeer ziek! En de eerste paar weken zal zij zeker niet mogen opstaan, zegt de dokter.

Mary Goldman fronste de wenkbrauwen.

— Dat komt mij eigenlijk zeer ongelegen! riep zij uit. Wie weet of gij het zware werk wel aan kunt!

— O, ik zal mijn best doen, Miss! hernam de oude werkster haastig. Ik beloof u, dat ik mijn best zal doen. Indien het niet gaat, kunt gij mij immers altijd nog wegzenden?

— Nu, het is goed! zeide Mary Goldman kortaf. Ik zal het eens met je probeeren. Reken je zuster op je terugkomst?

— Helaas, Miss, dat zal niet gaan! Gij weet hoe arm en hoe klein behuisd zij is. Er is maar één kamertje, met een zeer smalle bedstede. Ik kan daar niet slapen!

— Nu, blijf dan maar hier vannacht! zeide Mary Goldman. Je kunt in de zolderkamer slapen, als je tenminste met een matras en een hoofdkussen genoeg neemt, want meer heb ik zelf niet.

Raffles greep de hand van de jonge vrouw.

— Dat is immers meer dan voldoende! riep

hij uit. Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik u ben.

— Nu, ga dan maar spoedig naar bed, want je zult wel naar rust verlangen! hernam Mary Goldman, terwijl zij haar handen wreef. Het is bijna negen uur!

De gewaande werkster stond op, wierp Mary Goldman nog een dankbaren blik toe, nam het stuk brood aan, wat deze haar in de hand duwde en begon niet zonder moeite de trappen naar de zolderverdieping op te strompelen.

Het waren er echter slechts weinige, want het huisje bevatte maar een enkele verdieping.

Mary Goldman opende de deur van een kleine kamer, die juist onder het schuine dak was gelegen en door een dakraam licht ontving en verwijderde zich met een korten hoofdknik.

Het volgende oogenblik was Raffles alleen.

Hij wachtte tot hij de voetstappen van de jonge vrouw had hooren wegsterven en rekte zich toen eens goed uit, want het gebukte loopen met gebogen knieën was een zeer vermoeiende bezigheid.

— Zoo ben ik dan in het hol van den leeuw! mompelde hij in zich zelf. Nu komt het er maar op aan, ooren en oogen goed open te zetten.

Hij trad onhoorbaar op de deur toe en bemerkte tot zijn blijdschap, dat zij niet was afgesloten.

Hij opende haar en trad op den zolder, die eveneens licht ontving door een raam in het schuine dak.

Het was buiten nu geheel donker, maar de maan zou aanstonds boven de boomen uitrijzen en door het dakraam naar binnen schijnen.

Raffles ging het armoedige dakkamertje weer binnen, haalde onder zijn kleederen een kleine, platte tasch te voorschijn, trok er een paar gummi overschoenen uit en deed deze over zijn laarzen aan.

Hij vergewiste zich, dat zijn revolver geladen was, stak nu den zolder in zijn geheele lengte over en bevond zich nu aan het boveninde van de trap.

In het geheele huis deed zich geen enkel geluid hooren.

Evenmin was er van deze plek eenig licht te zien.

Raffles begon, lenig als een panter en zonder dat hij het minste gerucht maakte, de trap af te dalen.

Maar halverwege gekomen, hield hij plotseling op.

Er werd luid aan de huisbel getrokken.

Verwonderd bleef Raffles staan, geheel in de duisternis verborgen.

Toen hoorde hij de stappen van Mary Goldman, die zich naar de huisdeur begaf.

Hij daalde nog een paar treden af en luisterde scherp toe.

De deur werd geopend en er scheen iemand binnen te treden.

Raffles liep nu de trap geheel af, zoodat hij

zich over de leuning van het portaal kon heenbuigen.

Er was een man de gang binnengetreden, wiens gelaat Raffles echter niet kon zien, daar hij een viltten hoed met een breeden rand droeg, dien hij diep over zijn oogen had getrokken.

Toen begon de zonderlinge bezoeker te spreken.

— Gij zijt immers Mary Goldman? vroeg hij.

Het waren slechts een paar woorden en toch had Raffles moeite een zachten kreet van verbazing te onderdrukken, want die stem behoorde aan Graaf Staffordshire!

In het brein van den Grooten Onbekende wisselden vragen elkander nu met bliksemsnelheid af.

Wat kwam Graaf Staffordshire hier doen? Wist hij iets van het verleden van zijn vrouw? Had hij iets ontdekt dat hem op een spoor had gebracht? Was hij zelf per slot van rekening misschien de man die het kind ontvoerd had?

Zoo niet, hoe had hij dan het adres van Mary Goldman weten te vinden?

Op al deze vragen wist Raffles voor het oogenblik geen antwoord.

Het eenige wat hij zeker wist was, dat Graaf Staffordshire zich op dit oogenblik op slechts enkele meters van hem verwijderd bevond, en dat het zeker niet aan hem, Raffles, zou liggen, als hij niet aanstonds een beter antwoord op deze vragen wist te geven.

Mary Goldman had bevestigend op de vraag van den bezoeker geantwoord en Raffles meende te hooren, dat haar stem eenigszins trilde.

— Kan ik hier ongestoord met u praten? vroeg Graaf Staffordshire.

— Zeker, mijnheer, er is hier niemand behalve ik in dit huis! antwoordde de jonge vrouw.

Even stilte.

Toen klonk de stem van den bezoeker weer:

— Weet gij wie ik ben?

— Neen mijnheer, ik zie u heden voor het eerst!

Weer eenige oogenblikken van stilzwijgen.

Toen klonk het gedempt van de lippen van den Graaf:

— Geef mij het kind, dat u is toevertrouwd door Gravin Staffordshire!

Mary Goldman slaakte een kreet van verbazing.

— Kind, zegt gij, mijnheer? riep zij uit. Weet gij wel wat gij zegt? Ik weet niet wat ge bedoelt! Ik geloof, dat ge dronken zijt!

— Ik ben niet dronken, vrouw, en ik zou mij wel zeer moeten vergissen als gij niet de zoogmoeder zijt van een jongen knaap, die u door gravin Staffordshire is toevertrouwd.

— Kom, kom, mijnheer! riep Mary Goldman, met een stem, waarin Raffles duidelijk den spot kon waarnemen. Men heeft u iets op de mouw gespeld. Ik heb wel een kind in huis gehad, maar dat was een eigen neefje van mij. Men heeft u op een dwaalspoor gebracht, geloof mij!

— Wij zullen zien! antwoordde graaf Staffordshire kortaf.

Het volgende oogenblik had hij de vrouw terzijde geschoven en trad ongevraagd het eerste vertrek binnen.

Raffles kon de beide personen nu niet meer zien, maar hij kon duidelijk hooren, hoe de graaf met groote stappen rondliep, als een briesende leeuw en overal rond scheen te zoeken.

Het volgende oogenblik had hij de gang weer betreden en trad nu de keuken binnen.

Nadat hij ook dit vertrek zorgvuldig onderzocht had, begaf hij zich naar het derde vertrek, waar nog slechts enkele dagen geleden de zoon van zijn vrouw gerust geslapen had.

Hier bleef hij eenigen tijd langer.

En Raffles hoorde hem onduidelijk eenige uitroepen slaken.

Hij achtte het nu verstandiger de trap weer op te gaan en het bleek, dat hij hierin goed gezien had, want nauwelijks had hij de zolderverdieping weer bereikt of de trap kraakte onder de snelle, zware voetstappen van den graaf.

Vlug en onhoorbaar snelde Raffles weer naar zijn kamertje, trok de deur zachtjes dicht, wierp zich op bed en trok de dekens over zich heen, nadat hij snel zijn bovengoed had afgeworpen en op een stoel gelegd.

Er verstreken ongeveer tien minuten en toen naderden voetstappen de deur.

Een zwak licht drong het vertrek binnen.

Raffles hield zich alsof hij sliep.

Hij hoorde Mary Goldman en graaf Staffordshire zacht eenige woorden wisselen en daarop werd het weer donker en werd de deur gesloten.

De voetstappen stierven weg.

Spoedig was het geheel stil in het huis.

Raffles stond weer op en sloop opnieuw de trap af.

Nauwelijks had hij zich weer over de balustrade gebogen of hij hoorde de stem van graaf Staffordshire, die nu mat en onzeker klonk:

— Men schijnt mij te hebben bedrogen, merkte hij op tegen Mary Goldman, die tegenover hem stond en wier oogen Raffles van uit zijn schuilplaats in het halfdonker van de gang kon zien schitteren. Het spijt mij, dat ik u heb lastig gevallen. Ik meende bewijzen te hebben voor — — — Maar nogmaals, hier moet een vergissing in het spel zijn! Zooveel te beter! Ik zou haar gedood hebben!

Het volgende oogenblik stormde graaf Staffordshire door de gang — de deur viel met een dreunenden slag achter hem dicht — en Mary Goldman stond stil in de slecht verlichte gang te lachen.

Het was een kort, schel lachje en Raffles meende, dat hij nooit zulk een uitdrukking van zegepraal op het gelaat eener vrouw gezien had.

Mary Goldman bleef nog even stil op de plek staan waar zij zich bevond en schreed toen langzaam naar de keuken.

Raffles echter zette zich bedaard op een van

treden van de trap en wachtte op de komende dingen.

Ruim twee uren verlieden, maar Raffles bleef met het geduld van een kat en zonder zich bijna te verroeren op de traptreden zitten.

Plotseling vloog hij met een schok overeind.

Er was opnieuw gebeld.

Maar nu was het een zeer kort en zacht rukje geweest, bijna niet verneembaar.

Maar Mary Goldman scheen het toch zeer goed gehoord te hebben, want dadelijk ging de keukendeur open en zij snelde naar de voordeur.

Op hetzelfde oogenblik ging Raffles weer op zijn luisterpost staan.

De voordeur werd geopend, er trad een groot en breedgeschouderd man binnen en Mary Goldman slaakte een onderdrukten kreet en lag het volgende oogenblik aan de borst van den onbekende.

— Ei, ei, bromde Raffles in zich zelf. Ik geloof, dat ik nog meer belangwekkende dingen zal te hooren krijgen en als ik mij niet vergis, dan is ook hier de liefde weer de groote drijfveer voor Mary Goldman geweest. Ik geloof, dat er licht daagt!

De bezoeker was intusschen de gang verder ingekomen met den rechterarm om den schouder van Mary Goldman heengeslagen, die hem stom, met een wonderlijken glans in haar oogen, in het gelaat staarde.

De man had nu zijn hoed afgezet en bij het licht van de flauwe brandende ganglamp, zag Raffles dat hij niet een onknap, maar tamelijk ordinaar gezicht had, waarin twee groote zwarte oogen schitterden.

Zijn zwart glimmend haar was terzijde tegen zijn slapen aangeplakt en viel in dikke krullen in zijn nek.

Onder zijn neus prijkte een klein, gitzwart kneveltje.

De man was breedgeschouderd en droeg een nauwsluitend, met zwart veterband geboord fluweelen jasje en een nauwsluitende pantalon, die schuil ging in hooge, glimmende kaplaarzen.

Raffles liet een zeer zacht sissend geluid hooren, zooals hij wel eens meer deed als hij plotseling iets ontdekte, dat hem van belang scheen.

— Wel, bromde hij in zich zelf, het gladde hoofd van dien laten bezoeker lijkt op dat van mijn vriend Saltarelli, den circus-reiziger, als de eene druppel water op den andere!

De bezoeker was intusschen de gang ten einde geloopt en trad nu met Mary Goldman de huiskamer binnen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, daalde Raffles ook de laatste treden af, stak de gang over en verborg zich naast de deur in een kleine nis, die tot zijn geluk met een gordijn was afgesloten en blijkbaar diende om er kleederen in op te hangen.

Nauwelijks had hij deze schuilplaats bereikt, of de deur werd weer geopend en Mary Goldman kwam naar buiten en begaf zich naar de keuken.

Even later keerde zij terug met een blad waarop een flesch en een paar glazen stonden.

Vervolgens werd de deur weer gesloten.

Raffles boog voorzichtig zijn hoofd om den hoek en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

De jonge vrouw en de late bezoeker hadden op een canapee plaats genomen.

De oogen van Mary Goldman waren geen oogenblik afgewend van het gelaat van den man naast haar.

Toen klonk de zware stem van den bezoeker:

— Ik kon het niet langer zonder je uithouden, Mary. Ik verlangde er zoo naar je weer te zien!

— Maar was het dan niet vreeselijk gevaarlijk? vroeg de jonge vrouw.

— Het is mogelijk dat het gevaarlijk was, maar ik zeg je nogmaals, dat ik je moest zien.

— Maar de politie!

— De politie zal mij niet zoo spoedig vangen! hernam de vreemdeling weer op geruststellenden toon.

— En — hij? vroeg Mary Goldman aarzelend.

— Je bedoelt het kleine welp e? zeide de man op ruwen toon. Het gaat uitstekend, Mary! Die kleine schelm zal nog een goudmijn voor ons doen ontspruiten, voor wij ons over eenige jaren van hem zullen bedienen om Graaf Staffordshire eens aan den tand te voelen! Ons bastaardje zal over een week in het jongensballet meedansen als de beste en over een maand zal hij met den kleinen Tim koorddanssen, dat het liefhebberij is. Ik beloof je dat ik het niet zal sparen.

Het zal prachtig staan op de programma's: „De gebroeders Saltarelli in hun ongeëvenaarde evoluties op het slappe koord.

— Oh, Mike, wees toch wat voorzichtig! riep de jonge vrouw verschrikt uit. Men zal hem immers dadelijk herkennen!

— Stel je gerust! antwoordde de aangesprokene. Ik vertrek over een paar dagen met hem naar het vasteland, dan zal wat schmink en het tricot hem zoodanig veranderen, dat niemand hem herkent, indien er bij toeval eens een Engelschman hem mocht zien, die hem hier ook zou gezien hebben. En als hij later herkend wordt — welnu, zooveel te beter voegde hij er op grimmigen toon aan toe. Dat zal juist met onze plannen strooken!

Raffles balde in zijn schuilhoek de vuisten.

Hij had groote moeite om zich te weerhouden en den laaghartigen schelm niet het volle gewicht van zijn vuist te doen gevoelen.

Hij begreep echter, dat hem dit zeer weinig nut zou opleveren.

Hij wist immers in het geheel niet waar het kind zich bevond en hij zou den mond van Saltarelli zeker niet openen door hem de oogen dicht te slaan.

Hij overwoog bijtijds dat hier list de eenige aangewezen weg was.

De gelieven veranderden echter spoedig van onderwerp en Raffles achtte het geraden weer naar zijn kamertje terug te gaan.

Hij wist nu voldoende!

HOOFDSTUK VI.

HET CIRCUS SALTARELLI.

Om zes uur was Raffles weer klaar wakker.

Hij wierp snel een blik in den spiegel, om er zich van te overtuigen, dat zijn grime nog steeds goed was.

Hier en daar was een enkel veegje schmink voldoende om hem weer op de oude werkster te doen gelijken.

Een half uur later kwam Mary Goldman op de deur kloppen.

— Ben je wakker, Bertha? vroeg zij.

— Ja, miss! Ik ben al opgestaan! klonk de klagende stem van Raffles.

— Heb je goed gerust?

Een glimlach vloog om de lippen van Raffles, die veilig achter de dichte deur stond, voor hij antwoordde:

— Ik heb goed geslapen, miss, maar ik voel mij zoo duizelig!

Een ongeduldige uitroep van de jonge vrouw

was het eenige antwoord.

— Ik hoop dat het onder het werken zal overgaan, Bertha!

Haar stappen verwijderden zich en even later verliet Raffles zijn kamertje en daalde langzaam de trappen af.

In de keuken vond hij op de tafel een bord met een stuk brood er op en daarnaast een glas met nog warme melk.

Hij kauwde het brood met bedachtzame hapjes, als iemand die volstrekt geen haast heeft, terwijl Mary Goldman ongeduldig stond toe te zien.

— Ben je haast klaar? vroeg zij eindelijk, anders ga ik maar alleen aan het werk.

Met een zucht schoof de oude werkster het bord van zich af.

Zij nam heiboender en zeemleeren lap ter hand, maar na een kwartier moest zij den strijd

tegen haar oude botten opgeven.

Kreunend liet zij zich op een stoel neervallen.

— Het spijt mij zoo, miss, riep zij jammerend uit, maar ik zie wel, dat ik het niet kan volhouden! Eerlijk gezegd had de dokter mij het werken ook verboden maar ik hoopte, dat het wel gaan zou.

Mary Goldman haalde onverschillig en ongeduldig de schouders op.

— Ga naar het huis naast het Stadhuis en vraag daar naar Sophie King! beval zij op korten toon. Zij is nog jong en zij zal mij tenminste wel beter kunnen helpen. Je begrijpt wel, dat ik je geen cent betaal.

De oude Bertha knikte droevig met het hoofd.

Toen strompelde het arme oude mensch de gang uit, terwijl Mary Goldman de deur met een ruwen smak achter haar dicht gooide.

Het oudje sloeg den haar aangewezen weg in en deed haar boodschap bij de jonge werkster, wier adres haar was aangewezen.

Nauwelijks had hij het huis weer verlaten of de scherpe blik van Raffles had in de verte een grooten, grijzen renwagen gezien, die langzaam naderde.

Hij liep hem tegemoet en toen hij hem op een tiental meters afstand genaderd was, maakte hij een kort gebaar.

De wagen maakte langzaam rechtsomkeer en reed weer weg.

Raffles strompelde het dorp uit.

Toen hij de laatste huizen bereikt had, wierp hij een blik achter zich, nam met beide handen zijn rokken op en snelde vlugger dan een haas naar den grooten, grijzen wagen toe, tot angst en verbijstering van een bejaarden boer, die op eenigen afstand zijn land aan het bewerken was.

Het volgende oogenblik plofte hij naast Charles op de kussens van de achterste bank neer en barstte in vroolijk lachen uit.

— Dat was een grap! riep hij uit, terwijl hij zijn hoed afzette en zich van zijn grijze pruik ontdoed.

Charles drukte zijn vriend krachtig de hand en vroeg opgewonden:

— Je bent goed in je humeur, zie ik. Is het goed geslaagd? Heb je iets ontdekt?

— Alles, beste Charles! van het begin tot het einde. En ik moet beginnen met een bekentenis; wij zijn van een volmaakt verkeerde veronderstelling uitgegaan, die kleine Tom is door Mary Goldman eenvoudig ten geschenke gegeven aan een kerel, wien zij schijnbaar met lijf en ziel is toegedaan.

— En wie is die man?

— Niemand anders dan Saltarelli, bij den burgerlijken stand beter bekend als Mike O' Breen.

— Den circus-directeur? riep Charles uit.

— Niemand anders!

— Maar dan hebben wij niets anders te doen,

dan met een paar politie-agenten den jongen te gaan halen!

Raffles wierp Charles een spottenden blik toe.

— Zeer goed opgemerkt! Wij komen daar met de politie, Saltarelli ontkent, er komt een schandaal van, morgen den dag staat alles in geuren en kleuren in alle Engelsche bladen, dienzelfden dag weet Graaf Staffordshire alles — en al ons werk zou voor niets geweest zijn! Want je zult je misschien herinneren, dat Gravin Staffordshire liever dood zou zijn, dan dat haar man haar geheim ontdekte.

Charles boog het hoofd en bloosde.

— Je hebt groot gelijk, Edward! zeide hij. Het was een domme opmerking van mij. Met geweld kunnen wij hier niets bereiken, dat zie ik nu ook in! Maar wat ben je dan van plan?

— Dat zul je hooren! Als ik mij niet vergis, ben je een uitmuntend gymnast?

— Ik vlei mij tenminste dat ik het geweest ben! antwoordde Charles niet zonder trots.

— Uitstekend, dan zal een weinig oefening je wel weer los en lenig maken! Bovendien vormt de troep van Saltarelli geen eerste rangs gezelschap. Van Henderson weet ik, dat hij op zijn omzwervingen door de wereld bijna een vol jaar trapeze-werker in het circus Bostock te Parijs is geweest. En wat mij zelf betreft, geloof ik wel te mogen zeggen, dat ik mijn man sta. Kortom, beste Charles, wij zullen, als je het goed vindt, met z'n drieën het wereldberoemde Trio Lubowski uitmaken, de bekende koningen der lucht!

Charles zette groote oogen op.

— Van vandaag of morgen? riep hij uit.

— Van vandaag of overmorgen ten hoogste! antwoordde Raffles kalm.

De Groote Onbekende deed Charles nu mededeeling van alles wat hem dien nacht was wedervaren.

De jonge man luisterde met groote aandacht toe.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal, vroeg Charles:

— Wat zouden zijn voornemens zijn met den knaap uit te voeren?

— Wel, dat ligt nog al voor de hand! Allereerst hebben zij hem ontvoerd, omdat de jongen toevallig zeer goed paste bij een kleinen knaap, die toeren op het slappe koord schijnt te doen. Het is je misschien bekend, dat zoo'n paar, meestal onechte tweelingen, voor het publiek altijd een groote attractie vormen en door alle circusdirecteuren hoog betaald worden. Op een zeker tijdstip zal die schelm van een Saltarelli er eenvoudig mee naar graaf Staffordshire gaan of wel naar de gravin. In beide gevallen kan hij zeker zijn van een zeer groote afkoopsom, daar geen van de beide partijen er op gesteld kan zijn, het lid van een reizend circus, wellicht al door en door bedorven, openlijk als familielid te erkennen.

— En waar is die troep van Satarelli nu? vroeg Charles.

— Ik weet het niet zeker, maar in ieder geval kunnen zij hier onmogelijk ver uit de buurt zijn, want anders zou de baas van het spul zeker niet naar Greenham zijn gekomen. Ik weet wel, dat de liefde ons vleugelen aanbindt, maar aan alles is een grens!

Gedurende dit gesprek had de auto den weg naar Stamford afgelegd en hield toen voor het hotel stil.

Raffles deed den zwarten mantel weer om, die in de auto had klaar gelegen, evenals de voile en wipte snel de vestibule binnen en van daar de kamer.

Zoodra de beide vrienden daar vereenigd waren, begon Raffles zich te verkleeden.

— Doe jij intusschen eens onderzoek, waar zich dat circus ergens bevindt Charles, zeide hij, terwijl hij het schmink van zijn gelaat begon af te wrijven. Wij moeten aanstonds naar Londen terug, want alleen in de groote garage of het gymnastieklokaal kunnen wij onze toeren naar behooren instudeeren. Nog vanavond moeten wij op reis en ons laten engageeren!

Charles aangestoken, door de opgewondenheid van zijn vriend, snelde de trappen af om aan diens verzoek te voldoen.

Een half uur later keerde hij weer terug.

Zijn jong gelaat straalde van voldoening.

— Het heeft vrij wat moeite gekost! zeide hij. Maar ik heb het toch gevonden. Satarelli bevindt zich op het oogenblik met zijn troep te Luton. Van daar wil hij naar Colchester gaan en dan over een week naar Frankrijk oversteken.

— Dan hebben wij geen tijd te verliezen! zeide Raffles. En toch zou ik het allerliefst in de Republiek met hem te doen hebben! Als hij eenmaal het land uit is, zal hij er niet zoo spoedig in terugkeeren, en ik heb wel middelen om dat heer in bedwang te houden.

En zoo ik ze nog niet heb, dan zal ik ze wel weten te vinden.

Onder het spreken werden de toebereidselen voor het vertrek gemaakt.

Een kwartier later bevonden zij zich met hun bagage in de groote grijze toer-auto, die zich onmiddellijk op weg naar Londen begaf, waar hij ruim een uur later weer aankwam.

Het sloeg negen uur, toen de auto stilhield voor de kleine zijdeur in den parkmuur van de villa in Cromwellstreet.

Henderson sprong van de auto om de beide groote vleugeldeuren van de garage te openen en de wagen reed binnen.

— Luister nu eens, Henderson! zeide Raffles, nadat hij uit den wagen was gestapt. Je bent immers een goed trapeze-werker geweest?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen, Mylord! antwoordde Henderson, terwijl hij een trotsche borst zette.

— Je voelt je nog krachtig en lenig genoeg om het voor enkele dagen nog eens te wagen?

— Desnoods een vol jaar, Mylord! zeide Henderson, terwijl hij zijn machtige biceps spande.

— Goed zoo, hernam Raffles glimlachend. Er zal binnenkort van je sterke armen gebruik moeten worden gemaakt, beste Henderson! Wij gaan ons namelijk een weinig als trapeze-werkers vertoonen.

Er vertoonde zich wel een eenigszins verbaasde trek op het gelaat van den chauffeur, maar het viel hem geen oogenblik in, zijn meester om nadere inlichtingen te vragen.

Het was hem voldoende te weten wat deze van hem verlangde.

Terwijl Henderson de auto stalde begaven Raffles en Charles zich snel naar hun slaapkamers en pakten daar het noodige in, waaronder een paar tricots en met loovertjes bezet e kleedingstukken, die hun in hun nieuwe rol moest dienen.

Spoedig waren zij hiermede gereed.

— Nu is het best mogelijk, zeide Raffles, dat onze vriend Satarelli ons niet aanneemt, tenzij wij met eenige aanbevelingen kunnen komen. Ik zal die dus even gaan vervaardigen!

Hij snelde weg naar de bibliotheek en binnen een kwartier had hij een aantal brieven geschreven, alle met verschillende hand, waarin hoog werd opgegeven van de bekwaamheden van het „Trio Lubowski”.

Nu was alles voor het vertrek gereed.

Nadat de beide vrienden de lunch gebruikt hadden, werd Henderson per telefoon geroepen.

Toen de brave kerel binnentrad, keek hij wel eenigszins verbaasd, toen hij de kleeding van zijn meester en Charles Brand in het oog kreeg.

Men kon namelijk moeilijk zeggen, dat zij er als gentlemen uitzagen.

Hun geheele uiterlijk verried hun circus-beroep.

Beiden hadden glanzend, tot dicht boven hun oogen gekamd zwart haar met een breede scheiding in het midden en een fraai opgedraaid zwart kneveltje, dat er uitzag alsof het met schoensmeer was ingewreven.

Raffles monsterde Henderson met critischen blik en zeide:

— Je ziet er in dat burgerpak nog wel iets te deftig uit voor een rekwerker, maar wij hebben nu geen tijd meer te verliezen. Op weg, mijne vrienden!

Het drietal verliet de villa weer door het park en begaf zich naar een vrij groot gebouw, dat naast het tuinhuis achter in het park was gelegen en waarin zich de gymnastiekzaal en de schermzaal bevonden.

Spoedig ontdeden zij zich van hun bovenkleederen en het volgende oogenblik waren zij druk aan het oefenen.

Tot zijn vreugde bemerkte Raffles al spoedig dat, wat zij zouden laten zien, voor een reizend circus meer dan voldoende was.

De verbazende kracht van Henderson, de katachtige lenigheid van Charles en zijn eigen vlugheid zouden een geheel vormen, waarmee Saltarelli zeker wel genoeg zou nemen.

Nadat er een uur ongeveer verstreken was en niet zonder dat alle leden van het „Trio Lubowski” op hun beurt een paar schrammen en builen hadden opgedaan, gaf Raffles het teken om een einde aan de oefening te maken.

— Zoo is het voldoende, vrienden! zeide hij tevreden, terwijl hij zijn goed weer aantrok.

De trapézes werden nu van de zeer hoge zoldering losgemaakt en ingepakt, nadat de maat zeer nauwkeurig met behulp van een meetlint was opgenomen, evenals de afstand tusschen de trapézes onderling.

Zoodra dit geschied was, verlieten de drie vrienden, ieder een tamelijk zware ruw houten kist met de bagage achter zich aansleepend, het park door den kleinen tuinmuur.

Er was geen sterveling in de stille zijstraat te zien.

Raffles beval Henderson een huurauto te halen en spoedig bevonden zij zich goed en wel op weg naar het Victoriastation.

Zij kwamen juist op tijd, want tien minuten later vertrok de trein naar Luton, waar zij om drie uur des middags aankwamen.

Aanstands bleek, dat de inlichtingen van Charles op goede gronden hadden berust, want overal zag men de schreeuwend gekleurde aanplakbiljetten, die den roem van het circus Saltarelli verkondigden.

Een beschouwing van een dezer biljetten bracht Raffles tot de wetenschap, dat de reusachtige tent was opgeslagen op een groot weiland in een der buitenwijken van de stad.

De drie mannen trokken naar een eenvoudig logement, gaven den tamelijk haveloozen portier het reçu hunner bagage en togen daarna op weg naar de plek, waar het circus zich bevond.

Na een half uur loopens hadden zij het weiland bereikt en reeds in de verte konden zij den bovenkant van het groote circus ontwaren.

Weinige oogenblikken later bevonden zij zich voor het hek, hetwelk het weiland omsloot.

Raffles lichtte de klink op en liep stoutmoedig op de circustent toe, door de beide anderen gevolgd.

Een stalknecht met een tamelijk gemeen gezicht trad hem in den weg.

— Wat moet jij hier? vroeg hij op ruwen toon.

— Dat raakt je niet, man! zeide Raffles, terwijl hij den stalknecht eenvoudig ter zijde duwde. Ik moet met je patroon spreken, als je het wilt weten.

Zonder zich verder om den man te bekommeren liep Raffles verder en had spoedig den ingang van het circus bereikt.

Naar het scheen waren de repetities in vol-
len gang.

De drie mannen wierpen een nieuwsgierigen blik in de arena.

Er werd blijkbaar ballet gerepeteerd, want er bevonden zich wel tachtig personen in den circus, waaronder een twintigtal kinderen, voor de groote meerderheid knaapjes.

Onderzoekend liet Raffles zijn oog over de gezichtjes van de kinderen dwalen.

Hij zag echter al spoedig in, dat hij aan het portret, hetwelk Gravin Staffordshire hem gegeven had, al heel weinig zou hebben.

Inderdaad, hij herkende in geen der kleinen het ontvoerde kind der Gravin.

Nadat zij eenigen tijd hadden toegezien trad er een man op hen toe, die op tamelijk ruwen toon vroeg:

— Wat komt gij hier uitvoeren? Kunt gij niet wachten tot 's avonds en behoorlijk betalen?

Raffles keek den man in het gelaat.

Een enkele blik was voor hem voldoende om hem te overtuigen, dat hij Mike O'Brien, anders gezegd, Directeur Saltarelli, voor zich had, denzelfden man, dien hij gisteren in het huis van Mary Goldman gezien had.

Hij maakte een linksche buiging en zeide, terwijl hij op zijn twee metgezellen wees:

— Mijn vrienden en ik zijn dit allang gewend, mijnheer! Gij vergist u als gij denkt, dat wij voor niets een repetitie willen bijwonen! Wij verlangen niets anders dan met mijnheer Saltarelli te spreken!

— Wie zijt gij? vroeg Saltarelli kortaf.

Raffles richtte zich in zijn volle lengte over-eind, toen hij vol trots uitriep:

— Wij zijn de Koningen der Lucht, wij zijn het „Trio Lubowski”!

Saltarelli wierp de drie mannen achtereenvolgens een onderzoekenden blik toe en scheen ergens over na te denken.

— Zijt gij duur? vroeg hij eindelijk.

— Nu, ik wil niet zeggen, dat wij in normale omstandigheden goedkoop zijn! antwoordde Raffles lachend. Maar gij moet weten dat wij de aansluiting gemist hebben met een ander engagement te Parijs en dat wij twee weken disponibel zijn! Er valt met ons te praten, dat verze-ker ik u! Zoudt gij zoo goed willen zijn, ons bij den directeur te brengen?

— Die ben ik zelf! bromde Saltarelli kortaf.

Ga met mij mee! Misschien kunnen wij tot overeenstemming komen.

De circus-directeur ging de bezoekers voor naar een soort kantoortje naast het plaatsbureau gelegen en binnen tien minuten was de zaak beklonken en had Raffles een contract in den zak.

Saltarelli stak de mannen achtereenvolgens de hand toe en riep verheugd uit, daar hij zoo-even een goeden koop had gesloten:

— Gij zijt dus voor veertien dagen aan mijn troep verbonden. Maar omdat ik op aanbevelingen nooit erg vertrouwd, zult gij wel zoo goed

zijn aanstonds, na de repetitie uw nummer voor mij te vertoonen!

— Met genoegen! antwoordde Raffles. Dan zullen wij onze toestellen gaan halen. Gij hebt toch hoop ik een net? Want zonder net werken wij niet, dat zult gij wel begrijpen!

Saltarelli antwoordde bevestigend, de drie mannen namen afscheid van den directeur en keerden spoedig naar het logement terug om daar den houten koffer met hun trapézes te gaan halen.

Toen zij terugkeerden was de repetitie bijna afgelopen.

Het duurde echter bijna een uur, voordat de vliegende trapézes in de nok van het gebouw waren opgehangen, op juist denzelfden afstand als in de groote gymnastiekzaal van de villa.

Vervolgens werd het net aangebracht.

Eindelijk kon de vertooning van de drie nieuwelingen een aanvang nemen.

Bijna het geheele personeel van het circus, uit bijna vijftig menschen bestaande, had hier en daar op de banken plaats genomen om van het schouwspel te kunnen genieten.

Eindelijk was alles gereed.

Raffles en zijn metgezellen hadden in de kleedkamer het licht groene tricot aangetrokken en betraden nu het circus.

Een zacht gemompel doorliep de rijen van de toeschouwers.

Want zelden hadden deze menschen drie zulke volmaakt schoon gebouwde atleten gezien!

Zij wisten niet wat zij het meeste moesten bewonderen, de zware figuur van Henderson, die niettemin geen ons vet te veel had, de prachtige evenredige gestalte van Raffles, of het sierlijke, fijn gebouwde lichaam van Charles Brand.

Als katten klommen de drie mannen, na met behulp van een ladder boven op het net geklommen te zijn, in de touwen die naar hun trapézes

voerden.

Henderson was wegens zijn kracht als „vanger” aangewezen, terwijl Raffles en Charles de rol van „vliegers” zouden vervullen.

Het volgende oogenblik hadden hun toeren een aanvang genomen.

Ademloos volgde het personeel het gevaarlijke schouwspel.

Maar spoedig zagen zij in, dat zij geen vrees behoeften te koesteren.

De drie mannen daarboven werkten met zulk een sierlijkheid en zekerheid, dat iedere gedachte aan gevaar buitengesloten werd.

Een half uur later lieten zij zich beurtelings van hunne hoogte van veertig meter in het net vallen en klauterden, zoo lenig alsof zij zooeven een kleine wandeling gemaakt hadden, naar beneden.

Saltarelli trad hun met uitgestoken handen tegemoet.

— Bravo! riep hij met onverholen goedkeuring uit. Ik geloof dat ik niet bekocht ben!

— Mag ik vragen hoe lang gij nog hier blijft, directeur? vroeg Raffles.

— Het is vanavond de laatste dag! Reeds morgen wordt het circus afgebroken en vertrekken wij naar Frankrijk!

— Ik meende gehoord te hebben, dat gij nog eenige dagen te Colchester zoudt optreden? vroeg Charles.

— Ik ben van dat plan teruggekomen! zeide Saltarelli kortaf. Men wil ons in Frankrijk een beter engagement aanbieden. Ik kan toch zeker vanavond reeds op u rekenen?

— Natuurlijk! antwoordde Raffles.

De drie mannen namen afscheid van hun nieuwen directeur, gingen zich verkleeden en bevonden zich spoedig weer in de kleine gelagkamer van het logement, waar zij hun intrek hadden genomen.

HOOFDSTUK VII.

DE VLUCHT.

— Nu zullen wij eens een veldtochtplan opmaken! zeide Raffles, zoodra zij een afgezonderd hoekje hadden gevonden. Tot dusverre loopt alles voortreffelijk, maar wij moeten ook op de toekomst letten. Morgen wordt het circus afgebroken! Het is wel mogelijk dat onze hulp daarbij wordt gevraagd, zooals dat gewoonlijk gaat, maar Henderson moet in ieder geval morgen vroeg naar Londen ten einde onze snelste motorboot zoo spoedig mogelijk naar Calais te brengen.

— En dan, Mylord? vroeg de chauffeur, terwijl hij zijn meester verwonderd aanzag, daar hij niet begreep, wat deze van plan was.

— Dan kom je onmiddellijk terug met de eerste de beste kanaalboot, zoodat je ons onderweg weer kunt vinden. Ik zal vanavond naar de reisroute informeerden, maar ik denk wel, dat Saltarelli over Londen en Dover zal reizen, daar dit de kortste weg is en ook de goedkoopste.

Henderson knikte ten bewijze, dat hij het bevel begrepen had.

Het was nu tijd om het diner te gebruiken en dadelijk daarna begaven de vrienden zich weer naar het circus, dat tot aan de nok gevuld bleek te zijn.

Zij traden pas kort voor de pauze op en hadden dus alle gelegenheid om door de stallen en de kleedkamers rond te wandelen.

Raffles had zijn beide metgezellen op het hart gedrukt, dat zij ooren en oogen goed open moesten zetten. Hij had daartoe Henderson gedeeltelijk in het geheim moeten nemen, zonder echter iemands naam te noemen.

Maar het bleek hem al spoedig dat zijn onderzoek groote moeilijkheden zou opleveren.

Er bleken niet tien, maar wel vijf en twintig knaapjes, bijna alle van ongeveer denzelfden leeftijd en voor het meerendeel kinderen van leden van het circus aanwezig te zijn.

En dit gansche legertje kinderen krioelde zoodanig dooreen, dat er niet aan te denken viel het geschaakte knaapje daaruit te vinden.

Want Raffles begreep zeer goed, dat de jongen, als alle knapen van zijn leeftijd, nadat de eerste schrik voorbij was, zich reeds lang in zijn nieuw leven zou hebben gevoegd, zoodat hij er niet op behoefde te rekenen een bleek en schuw knaapje te zullen vinden, dat zich van al zijn makkertjes zou afwenden.

Vroeger dan zij vermoedden, was het de beurt van het „Trio Lubowski” en Saltarelli had alle reden om tevreden te zijn over zijn aanwinst, want het succes van de „Koningen der lucht” in deze kleine stad was buitengewoon

groot.

Het speet hem nu zeer, dat hij de drie mannen niet eerder ontmoet had.

Onmiddellijk na de voorstelling werd begonnen met het afbreken van de tent en zooals Raffles wel vermoed had, werden hij en zijn metgezellen vriendelijk uitgenoodigd om hierbij een handje te helpen, zooals het gewoonlijk bij dergelijke reizende gezelschappen het geval is.

Omstreeks twee uur in den nacht echter konden zij heengaan en nadat Henderson eenige uren nachtrust had genoten, vertrok hij met den eersten trein naar Londen, ten einde het bevel van zijn meester te gaan opvolgen, niet echter dan nadat deze zich vergewist had van de reis-route van het circus en deze aan den chauffeur had medegedeeld.

Pas in den laten middag van den volgenden dag was het geheele circus afgebroken en in verscheidene groote verhuiswagens gepakt, die aanstonds naar het station reden, de meeste getrokken door paarden, maar sommige door olifanten die bij het circus behoorden.

Er was een extra-trein voor het circus afgehuurd en na een uur of wat ingespannen arbeid waren alle circusbenoodigdheden, de nog niet verzonden paarden, de reusachtige tent zelf met haar staken, ingeladen en begon de reis naar Londen.

De troep gebruikte hier het middagmaal, dat telegrafisch besteld was, in een klein Italiaansch restaurant en onmiddellijk daarna werd de reis naar Dover voortgezet.

Saltarelli had eenigszins ongerust gevraagd naar het derde lid van het trio, maar Raffles had hem met eenige woorden gerustgesteld.

Nauwelijks was de lange extra-trein het station van Dover binnengereden en tot stilstand gekomen, of Raffles zag reeds uit het coupévenster het trouwe gelaat van zijn chauffeur, die zich met beide ellebogen een weg door de wachtende reizigers baande.

Raffles drukte hem, zoodra hij was uitgestapt, met kracht de hand en vroeg hem toen fluisterend:

— Is alles in orde, Henderson?

— Ja, Mylord, de „Zeearend” ligt in Calais voor anker. Alles is aan boord voor een langen tocht.

Een handdruk was de belooning voor zijn ijver.

Nog dienzelfden nacht werd met het inladen van het circus aan boord van een der kanaalbooten begonnen.

Vermoeid door de lange reis en al deze werkzaamheden, konden de leden van het circus Saltarelli zich eindelijk ter ruste begeven.

De volgenden morgen omstreeks zes uur stak de boot van wal.

Er heerschte een opgewekte stemming onder de circusmensen, nu zij althans eenige uren rust voor zich hadden.

Raffles zat naast Charles op het dek, terwijl hij smakelijk aan zijn pijp trok, toen plotseling een heldere kinderstem zijn oor bereikte.

Blijkbaar waren er eenige kinderen dicht bij de campagne aan het spelen.

Plotseling greep Raffles Charles bij den arm.

— Luister eens! zeide hij.

Er was blijkbaar een kleine knaap aan het woord, die een heel verhaal opdischte, zooals jongens dat gewoon zijn, over de heldendaden, die hij een week te voren had verricht, tijdens een gevecht met een van zijn schoolkameraadjes.

Eensklaps klonk een ruwe mannenstem en onmiddellijk daarop het luide geweeklaag van het knaapje, dat zijn verhaal niet had kunnen beëindigen.

Maar Raffles wist reeds genoeg.

De knaap had herhaaldelijk den naam van „tante Mary” genoemd en het dorpje Greenham.

Hij stond haastig op en trad op het groepje toe.

Dezelfde stalknecht, die des avonds ook de rol van clown vervulde, had de knaap ruw beet gegrepen en hem een harden klap op de teere wangen gegeven, die nu geheel rood zagen.

Langzaam trad Raffles naderbij, keek den kerel strak aan en zeide:

— Is het je gewoonte om kinderen te ranse-len, die je niets terug kunnen doen? Meen je, dat je dat ook op groote menschen zoudt kunnen toepassen?

De clown liet het knaapje los, dat als bij instinct onmiddellijk Raffles' hand greep, en kwam dreigend voor Raffles staan.

— Misschien wel, mijnheer de bemoeial! antwoordde hij op doffen toon. Raakt het u, wat ik doe?

— Het raakt mij zeker, als gij iets doet wat mij niet bevalt! antwoordde Raffles kalm. En dat wil ik je wel aanstonds toonen, de kleur van uw haar bevalt me toch al niet al te goed!

Nu had het haar van den clown inderdaad een zeer ongunstige kleur — het was namelijk vuurrood, maar niemand laat zich dat gaarne zeggen en daarom trok de clown zonder verder een woord te zeggen zijn buis uit, hetwelk dadelijk door Raffles gevolgd werd.

Men had niet aan boord van een Engelsche boot moeten zijn als er zich niet onmiddellijk een kring om de beide tegenstanders gevormd had.

Niemand kreeg het ook maar een enkel oogenblik in zijn hoofd, te trachten de twist door bemiddeling bij te leggen.

Maar de omstanders zouden tot hun spijt

maar heel kort van het schouwspel eener belangwekkende bokspartij kunnen genieten, want nauwelijks hadden de beide mannen zich in postuur gesteld, of Raffles bracht den clown zulk een geweldigen slag onder de kin toe, dat de man door drie rijen omstanders heen vloog en met zulk een geweld tegen de verschansing terecht kwam, dat het een wonder mocht heeten, dat deze niet onder zijn gewicht bezweek en hij in zee tuimelde.

Daar bleef hij als een zak zout liggen en het duurde volle tien minuten eer hij zich weer eenigszins van zijn bestaan bewust was.

Intusschen had Raffles zich tot het knaapje gewend en vroeg hem nu op zachten toon, waar hij vandaan kwam, wie zijn ouders waren en of hij sedert lang aan het circus verbonden was.

En enkele oogenblikken later was zijn vermoeden tot zekerheid geworden: het toeval had hem den zoon van gravin Staffordshire doen vinden. En hij wist, dat hij het gelaat van den knaap met zijn zachte blauwe oogen, zijn hoog voorhoofd en zijn zijdeachtige goudblonde lokken zeker niet zou vergeten.

Dadelijk bracht hij Charles op de hoogte van hetgeen hij ontdekt had.

Raffles begreep evenwel, dat hij nu juist de grootste voorzichtigheid in acht zou moeten nemen.

Indien Saltarelli thans zijn ware hoedanigheid ontdekte, zou hij in zijn verbittering in staat zijn onmiddellijk rechtsomkeer te maken, zoodra hij te Calais zou zijn gekomen, om geld en munt te kloppen uit het schandaal, dat hij dan zou trachten te maken.

Raffles zag wel in, dat het eenige middel was, hem den knaap met list weer te ontrooven. Indien hij deze naar een veilige plek en Engeland zou kunnen brengen, zou ieder gevaar geweken zijn.

Met opzet hield hij zich daarom ook zoo weinig mogelijk met den knaap bezig, zonder hem evenwel uit het oog te verliezen.

Om elf uur werd Calais bereikt en dadelijk werd met de ontschepping begonnen.

De eerste voorstelling van het circus zou te Dieppe, in de Fransche kuststad plaats hebben.

Het circus werd dadelijk van de boot in de wagons overgeladen, die reeds gereed stonden en dadelijk werd de reis naar de befaamde havenplaats aanvaard.

Raffles had zeer goed bemerkt, dat de clown hem met blikken vol haat en wraakzucht volgde en hij nam zich voor, op zijn hoede voor den kerel te zijn.

Dieppe werd in een vroeg uur in den middag bereikt en met man en macht werd begonnen met het opzetten van den circus, want de directeur was voornemens reeds den volgenden avond de openingsvoorstelling te geven.

De meeste leden van het circus hadden hun intrek genomen in een klein logement, dat tamelijk dicht bij het weiland was gelegen, waar de

circustent zou worden opgebouwd.

Ook Raffles en zijn makkers logeerden daar, evenals de clown, die in het bijzonder aangewezen scheen te zijn, om het toezicht over den kleinen Tom te houden en inderdaad kon deze taak aan niemand anders beter zijn toevertrouwd, want de kerel verloor het kind geen oogenblik uit het oog en volgde het als zijn schaduw.

Denzelfden avond van hun aankomst zaten Raffles en Charles in hun kleine, armoedig gemeubelde logeerkamer en spraken over hun plannen.

Plotseling was het Raffles alsof hij eenig gerucht op de gang voor de deur vernam.

Hij stond haastig op en liep op de teenen naar de deur.

In de duisternis had hij echter het ongeluk een stoel omver te werpen. Toen hij de deur openrukte zag hij een donkere gedaante vlug als de wind langs de trap wegsnellen. Raffles volgde de gedaante, maar toen hij in de volle gelagkamer kwam, zaten er slechts een twintigtal leden van het circus levendig met elkaar te praten. Ook de clown bevond zich bij hen, die Raffles een boosaardigen, somberen blik toewierp. Raffles begaf zich weer naar het kleine kamertje, dat hem was aangewezen, terwijl hij zich bijna de lippen stukbeet van toorn over zijn eigen onhandigheid.

Charles had de grootste moeite om hem te troosten.

— Neen, Charles! zeide Raffles telkens afwerend, ik heb een onvergeeflijke domheid begaan. Ik ben er bijna zeker van, dat die ellendige clown ons beluisterd heeft, al zat hij nu zooeven in de gelagkamer alsof hij zijn laatste oortje versnoept had. Wie weet waarschuwt hij den directeurs dan is het te laat! Dan brengt hij het kind in veiligheid!

— Dat zal hij hier in Frankrijk niet zoo gemakkelijk kunnen doen! meende Charles.

— Daarop is dan ook mijn eenige hoop gevestigd! hernam Raffles zuchtend. Ik zou het mij zelf nooit vergeven als de zaak ter elfder ure door mijn onhandigheid mislukte!

De beide vrienden begaven zich vroeg ter ruste, want ook zij waren eenigszins vermoeid door de langdurige inspanning van de laatste dagen.

Den volgenden dag was er repetitie en het kwam Raffles en zijn beide metgezellen voor, dat de clown, maar vooral Saltarelli, hen met duistere blikken vol haat volgden. Maar Raffles zette zich hier spoedig overheen, want tot zijn vreugde had hij gezien, dat de kleine Tom nog altijd bij het circus was! Blijkbaar wilde Saltarelli deze kostbare aanwinst voor zijn ballet niet dan in den uitersten nood naar een veiliger plaats brengen.

Het uur van de voorstelling brak aan.

Steeds duidelijker werd het Raffles, dat de clown iets gehoord had en zijn directeur onmiddellijk op de hoogte had gebracht, want hij

zag hen herhaaldelijk met elkaar fluisteren, terwijl Saltarelli hem eenige malen voorbij was gegaan, zonder zelfs antwoord te geven op de vraag die Raffles tot hem richtte. Het kinder-ballet was afgeloopen en onmiddellijk daarop moest het „Trio Lubowski” optreden. De zaal was stampvol. De muziek speelde een vroolijke wals, de drie mannen snelden in hun sierlijk tricot het circus binnen, heschen zich naar het net op en klommen in de touwen naar hun standplaats.

Raffles had het eerst de smalle, met fluweel overdekte plank bereikt op ongeveer veertig meter van den grond en maakte zijn trapéze los, die met een kleinen haak bevestigd was.

Reeds had Henderson zich met de knieën aan zijn trapéze vastgeklemd, en hing nu met het hoofd naar beneden en uitgestrekte handen, gereed om zijn meester op te vangen. Raffles had zijn handen met wat hars ingewreven, greep nu de trapéze vast, berekende nauwkeurig den afstand en vloog nu als een vogel door de lucht. Het volgende oogenblik klonk een schreeuw van afgrijzen door het circus!

Een der touwen, waaraan de trapéze hing, was gebroken!

Overall hoorde men het gillen van vrouwen en kinderen. Maar Raffles had de trapéze nog niet losgelaten, hij gleed nu, terwijl het toestel als een reusachtige slinger heen en weer schommelde, omlaag, en plofte ten slotte juist op den rand van het net neer!

Een halve meter meer terzijde en hij zou onherroepelijk op den grond te pletter zijn gevallen.

Het geheele circus was in rep en roer. Er kwamen stalknechts toesnellen en enkele geneesheeren uit het publiek boden luide hun diensten aan. Intusschen hadden Charles en Henderson doodelijk verschrikt zich op hun beurt in het net laten neervallen. Zwijgend klommen de mannen thans de kleine ladder af, die naar het circus voerde, en ondertusschen fluisterde Raffles zijn beide metgezellen in:

— Blijf mij dicht op de hielen en verlies me geen oogenblik uit het oog! Ik reken op jullie!

Een donderend gejuich steeg op, toen Raffles heelhuids van de ladder afdaalde. Hij maakte eenige sierlijke buigingen, als om te doen zien, dat hij geen letsel had opgelopen, en snelde daarop de stalruimte in. Met een paar sprongen was hij de kleine trap opgevlogen, die naar de kleedkamers leidde. Vliegensvlug schoot hij zijn overkleederen aan, en in alles volgden Henderson en Charles zijn voorbeeld. Toen stormde Raffles de gang weer op, trad de kleedkamer binnen, waar de kinderen juist weer in hun gewone daagsche pakjes waren gestoken en greep den kleinen Tom om het middel, terwijl hij hem een paar geruststellende woordjes toefluisterde.

Maar toen hij zich omkeerde om de kleedkamer weer te verlaten, stond Saltarelli met drei-

genden blik, een zwaren knuppel in de rechterhand geklemd, op den drempel.

— Waar moet dat heen? schreeuwde hij woedend. Zet dat kind neer of ik zal de politie roepen, gij schurk!

Raffles begreep, dat het niet de tijd was om veel woorden te verspillen.

Hij haalde met de rechtervuist uit en bracht den circusdirecteur zulk een ontzettenden slag toe, dat deze als een gevelde os ter aarde stortte en met het hoofd tegen den tegenovergestelden muur aanbonsde. Bewegingloos bleef hij liggen.

De drie mannen ijlden nu de gang uit. Aan het einde kwam de clown opdagen, met een lang mes in de rechterhand geklemd. Hij had echter het ongeluk met Henderson in hoogst eigen persoon te doen te hebben. De reus nam even weinig notitie van het mes als ware het een strootje geweest, vatte den clown om het middel en kwakte hem met zulk een geweld tegen den circuswand, dat Charles naderhand zijn verbazing te kennen gaf over het feit, dat het geheele gebouw niet als een kaartenhuisje ineen was gevallen.

Zonder zich op te houden met het geschreeuw van het circuspersoneel, trapte Henderson vervolgens de deur van de artistenuitgang open, welke de clown zeker van te voren gesloten had — en de drie vrienden stonden op straat. Vlug als herten renden zij over het weiland. De kleine Tom was wel zeer verschrikt, maar het was alsof hij bij ingeving begreep, dat deze mannen vrienden waren van hem. Van tijd tot tijd sprak Raffles hem eenige geruststellende en sussende woordjes toe.

Op het marktplaatsje op ongeveer een kwartier loopens afstand, troffen zij een huur-auto aan. Raffles hield den chauffeur staande en vroeg haastig:

— Wil je een flinke fooi verdienen, man?

— Met het grootste genoegen, mijnheer! antwoordde de chauffeur verheugd.

— Zie je kans, om ons van hier nog hedenavond naar Calais te rijden?

De man krabde het hoofd en zeide:

— Dat is een afstand van honderdvijftig kilometer, mijnheer, en onze wagens loopen ten hoogste vijf-en-zestig of zeventig kilometer.

— Wanneer vertrekt de eerste trein? vroeg

Raffles.

— Over twee uur, mijnheer!

— Uitstekend! Dan maken wij van je auto gebruik. Laat haar loopen, wat zij loopen kan!

De drie mannen sprongen in de auto, juist toen aan het einde van de straat een tierende en schreeuwende bende kwam aanstormen. Het was mogelijk, dat de chauffeur eenige kwade vermoedens had omtrent de bedoelingen van zijn passagiers, maar de waarheid gebiedt te erkennen, dat dit hem volmaakt koud liet!

De nachtelijke vlucht nam een aanvang.

Zonder ongeval passeerde de auto achtereenvolgens Tréport, Saint Valérie, de brug over de Somme, Etaples en Boulogne.

Het bleek Raffles in deze stad, dat men de politie telefonisch gewaarschuwd had, want slechts op het uiterste oogenblik wist hij den dienaren van het gezag te ontkomen!

Alvorens Calais binnen te rijden, dankte hij de auto af.

De chauffeur maakte spoedig dat hij wegkwam, zeer verheugd met zijn groote fooi, maar niet zeer gerust wat betreft den aard van het gerucht dat hij achter zich hoorde en dat afkomstig was van een groote politieauto.

Raffles en zijn makkers wachtten deze auto niet af maar ijlden naar de kade, en sprongen in de motorboot die daar reeds gereed lag.

Zij hadden geen oogenblik te vroeg gehandeld!

Want reeds werd het levendig in de haven en zagen zij hier en daar de roode lichtjes van de motorbooten der havenpolitie.

Maar zij konden zich reeds als gered beschouwen!

Inderdaad, eenmaal aan boord zijnde van de „Zeearend”, die gemakkelijk zeventig kilometers per uur kon loopen, konden zij zich veilig achten.

Onmiddellijk wendde Henderson den steven naar de Engelsche kust en nauwelijks een uur later legde de boot op een stille plek aan.

Raffles verzond dadelijk een telegram aan gravin Staffordshire, in voorzichtige bewoordingen gesteld!

Twee uren later drukte de gravin, heete tranen van blijdschap vergietende, den kleinen Tom aan haar borst!

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f1 13.50 - NU VOOR f1 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met f1 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad f1 6.90/de 1e maand. term. van f1 is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.